

1

มุ่งหน้าสู่เทือกเขาสัตว์สวรรค์

เมื่อทุกคนพร้อม ทั้งหมดก็ออกเดินทางไปยังเทือกเขาสัตว์สวรรค์ ด้วยระดับพื้นฐานและวิชาตัวเบาของทั้งกลุ่มในปัจจุบัน การเดินทางจึงรวดเร็วมาก

ระหว่างเดินทาง ฉางซาปล่อยเปปซี่และแฟนค้าออกมาหาประสบการณ์เพิ่มเติมแบบ 24 ชั่วโมง ด้านไร่เงาฉางซาต้องการให้มันช่วยหาสมุนไพรเพิ่มระดับระหว่างเดินทางจึงนำมันออกมาด้วย

ซอมบี้แมนยังเป็นหน่วยคู่คั่นทางเช่นเดิม ฉางซาไม่อยากปะทะกับสัตว์อสูรบ่อยๆ เพราะมันเสียเวลาเดินทาง เขาจึงพยายามหลีกเลี่ยงตลอด เพียงไม่กี่ชั่วโมง ฉางซาก็เดินทางได้ไกลกว่า 1,000 กิโลเมตร พอตกค่ำ ฉางซาก็เรียก Undead ออกมาเป็นเวรยาม และเรียกสามกาท่อออกมารับใช้คุณหนูไร่เงา ผู้ที่ต้องได้รับการแปรงชนทุกวัน

ไม่ว่าจะเป็นเทพกระบี่ไร้สำนักหรืออยู่เงินต่างก็เอาอกเอาใจไร่เงาทุกอย่าง เป้าหมายของสองหนุ่มก็คือสมุนไพรเลื่อนระดับนั่นเอง สองหนุ่มหวังว่าทุกๆ วันที่เดินทาง จะได้พบสมุนไพรล้ำค่า

ฉางซาที่นั่งข้างเบาะนั่ง เห็นสองหนุ่มกลายเป็นเบาะของไร่เงาไปแล้วก็

พูดไม่ออก ตอนนี้ไร้เรากำลังว่ายน้ำเล่น ตามจริงคนที่ถือผ้าเช็ดตัวน่าจะเป็นพวกสามก๊ก แต่ตอนนี้ถูกเปลี่ยนหน้าที่ไปเป็นงานของเทพกระบี่ไร้สำนึกและอุ้งเงินแล้ว

สองหนุ่มเอ่ยปากชมไร้เราก่อนนางซาแทบจะอ้วก นางซาไม่รู้หรือออกไร้เรามันฟังออกไหม แต่ที่แน่ๆ ไร้เรามันดูพอใจมากที่ได้สมุนมาทำงานรับใช้เพิ่ม

สองวันผ่านไป นางซาไปกับพวกเดินทางแทบไม่มีหยุดพัก พวกเขาก็เข้าใกล้อาณาเขตเทือกเขาสวรรค์แล้ว จากการมองเห็นผ่านดวงตาของซอมบี้แมน นางซาได้พบกลุ่มผู้เล่นเกือบร้อยคนที่กำลังเดินทางกลับออกมาจากเทือกเขาสวรรค์ พวกเขายู้งานห่างจากนางซาเกือบหนึ่งกิโลเมตร

นางซาทำการเปิดประตูมิติในทันที แล้วเรียกให้เป่ปซี่กับแพนต้าเข้าไป เทพกระบี่ไร้สำนึกเล่นเกมกับนางซามานานจึงกล่าวขึ้นว่า

"เจอกลุ่มผู้เล่นเยอะไหม"

"เกือบร้อยคน ท่าทางจะอารมณ์ไม่ดีด้วย ฉันทนเลยเก็บเป่ปซี่กับแพนต้าเพราะไม่อยากมีปัญหา" นางซาตอบ

"พวกเราเดินอ้อมไม่ได้หรือบอส" อุ้งเงินถาม

"ถ้าเดินอ้อม พวกเราจะเสียเวลาเป็นสามเท่าของเส้นทางปัจจุบัน"

นางซาตอบ

"ถ้าพวกเราถูกหาเรื่องจะทำยังไง"

อุ้งเงินถามต่อ นางซาสลี่ยิ้มกล่าวว่า

"ถ้าพวกมันอยากตายก็ลองดู"

ทั้งสามเดินทางต่อไปได้ไม่นาน ห่างออกไป 200 เมตร ก็ปรากฏร่างผู้เล่นนับร้อยคนขึ้น พวกเขากำลังเดินทางกลับเมืองกวงซี นางซาส่งสัญญาณให้สองหนุ่มที่เดินตามหลังทำตัวตามสบาย ไม่จำเป็นต้องระวังเกินไป

ทั้งสองฝ่ายต่างเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่ห่างกันเพียงห้าเมตร นางซาไม่อยากจะมีปัญหากับใครจึงเดินหลีกเลี่ยงให้แต่โดยดี ชายหนุ่มตัวผอมที่อยู่ด้านหน้ากวาดตามองคุณนางซาขึ้นๆ ลงๆ ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"พวกนายกำลังจะเดินทางเข้าไปในเทือกเขาสวรรค์หรือ"

"ถูกต้อง" นางซาตอบ

"ฉันชื่อ คาบเงิน เป็นหัวหน้ากิลด์มงกุฎทอง แนะนำพวกนายอย่าเข้าไปตอนนี้เลย"

ชายหนุ่มเอ่ยปากเตือน

"โอ...ที่แท้หัวหน้ากิลด์คาบเงินนี่เอง จำฉันได้ไหม ฉันเคยไปค้าแร่หินเสริมระดับที่กิลด์มงกุฎทอง เมื่อสองปีที่แล้ว"

อุ๋เงินกล่าวขึ้น คาบเงินนั่งคิดก่อนจะกล่าวว่า

"ขออภัยด้วย ฉันจำนายไม่ได้จริงๆ"

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันก็แค่พ่อค้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง"

อุ๋เงินตอบ ฉางซาที่นั่งอยู่จึงกล่าวขึ้นว่า

"ข้างในเกิดอะไรขึ้น ทำไมนายถึงไม่อยากให้พวกฉันเข้าไป"

"เทือกเขาสัศวรสวรรค์ช่วงนี้ค่อนข้างแปรปรวน ก่อนจะออกมาฉันเจอสัตว์อสูรยักษ์ คูเหมือนพวกมันจะมีมากเป็นพิเศษ พวกเราต้องรับมือสัตว์อสูรยักษ์สายพันธุ์ต่างๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน บางตัวพ่นพิษได้ด้วย ทำให้พวกเราเสียผู้เล่นไปหลายคน"

คาบเงินตอบ ฉางซาพยักหน้ากล่าวว่า

"พวกนายไปทำภารกิจในเทือกเขาสัศวรสวรรค์หรือ"

"ใช่! แต่ปัญหาใหญ่ที่พวกเราประสบ ไม่ใช่สัตว์อสูรยักษ์สายพันธุ์ต่างๆ"

คาบเงินกล่าวขึ้น ทำให้ฉางซาหมัดคิ้ว

"หมายความว่ายังไง" ฉางซาถามต่อ

"มีกลุ่มโจรอยู่ข้างในเทือกเขาสัศวรสวรรค์ พวกมันแข็งแกร่งมากๆ พวกเราถูกข่มใจจนพ่ายแพ้อย่างหมดรูป พวกมันเพียงคนเดียวก็สามารถโค่นพวกเราได้หลายคน และที่ระดับของฉันไม่ลด ก็เพราะสมาชิกในกิลด์ช่วยต้านพวกมันไว้ ฉันจึงหนีรอดมาได้ แต่ก็ถูกฆ่าไปถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของกลุ่ม เมื่อทุกคนฟื้นขึ้นมา ฉันจึงรีบนำกำลังออกจากเทือกเขาสัศวรสวรรค์"

คาบเงินเอ่ยปากอธิบาย

"โจร! พอรู้ไหม มันเป็นคนของกิลด์ไหน" ฉางซาถามต่อ

"พวกมันไม่ได้ปิดบังใบหน้า เป็นคนของกิลด์มังกรเพลิง แต่พวกฉันไม่เคยเห็นพวกมันในเมืองกวงซีมาก่อน น่าจะมาจากเมืองอื่น" คาบเงินตอบ

"ฉันได้ยินพวกมันคุยกัน มันพูดถึงเมืองวาริ"

ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าวแทรกขึ้น

"คนของกิลด์หลักที่มาจากเมืองวาริ"

ฉางซากล่าวดวงตาเป็นประกาย

"พวกนายได้ยินแบบนี้ ยังจะเข้าไปหาที่ตายอีกหรือ"

คาบเงินเอ่ยปากถามตรงๆ

"ฉันชอบความท้าทาย ยิ่งเสี่ยงยิ่งชอบ แต่ยังไม่ก็ขอขอบคุณข้อมูลของพี่ชายมาก มันทำให้ฉันระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ คาบเงินส่ายหน้ากล่าวว่า

"ฉันขอให้โชคก็แล้วกัน"

"เช่นกัน"

ฉางซากล่าวจบก็พาเทพกระบี่ไร้สำนึกและอุ้งเงินที่เดินอยู่บนขอบถนนจากไป คาบเงินมองดูทั้งสามสีหน้าหคหู่ เขาคิดว่าอีกไม่นานทั้งสามก็คงถูกฆ่าเหมือนคนของเขาแน่นอน

"จริงสิ! ลืมถามชื่อเขาเลย"

คาบเงินกล่าวจบก็เงยหน้าตะโกนถาม

"ฉันลืมถามไป พวกนายเป็นใคร มาจากกิลด์ไหนหรือ"

เสียงตะโกนของคาบเงิน ทำให้เทพกระบี่ไร้สำนึกหันหน้ากลับมายิ้มและตอบว่า

"เราไม่ได้สังกัดกิลด์ เราคือกลุ่มนักบุญบอส ลาก่อนพี่ชาย"

คาบเงินพยักหน้ารับและเตรียมจะเดินทางต่อ แต่เมื่อพบเห็นเหล่าสมุนในกิลด์เกือบทุกคนหันกลับไปมองตามหลังกลุ่มชายสามคนด้วยความตกใจ ก็ทำให้คาบเงินประหลาดใจ

"พวกนายตกใจอะไรกัน" คาบเงินเอ่ยปากถาม

"หัวหน้าจำไม่ได้หรือ คนหัวล้านที่คุยกับหัวหน้าคือ นักบุญบอส ผู้กอบกู้แห่งเมืองกวงซีง"

ลูกสมุนคนหนึ่งตอบ ทำให้คาบเงินอ้าปากค้างเพราะเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

"นักบุญบอสคนนั้น..."

คาบเงินกล่าวว่าน้ำเสียงเหม่อลอย ก่อนจะค่อยๆ คลี่ยิ้มออกมา ดวงตา

ของเขาทอประกายวาวโรจน์

"ดี...ไอ้โจรพวกนั้นมันต้องตายแน่นอน ฮ่าๆ! ในที่สุดบาปกรรมก็ตามทันพวกมัน"

คาบเงินกล่าวรำพึง เมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้เขาก็ร้องตะโกนดังลั่น

"นักบุญบอส ช่วยพวกเราแก้แค้นด้วย!"

เหล่าสมุนก็ร้องตะโกนสนับสนุนเช่นกัน มันทำให้นางซาสะคั้ง เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะ ก่อนจะหันกลับไปและร้องตะโกนดังลั่นว่า

"ไม่ต้องกังวล พวกมันจะไม่รอดสักตัว"

เมื่อทั้งสองกลุ่มเดินห่างกันออกไป อุ๋เงินก็หันไปมองเทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวว่า

"เบ๊หนึ่งไปรับปากเขาแบบนั้นมันไม่คินะ"

"นายไม่เห็นสีหน้าพวกเขาหรือ พวกเขาเคียดแค้นใจมาก การตอบรับของฉันเป็นการช่วยพวกเขาผ่อนคลายความเคียดแค้นชนิดหนึ่ง มันคือต่อตัวพวกเขาเอง ส่วนพวกเราจะจัดการพวกโจรได้ไหมก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง พวกเขาไม่รู้หรอก"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบยี้มๆ

"ถ้าพวกเราเจอกลุ่มโจร พวกเราจะชนะไหม" อุ๋เงินถาม

เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะกล่าวว่า

"พวกเราคงไม่รู้ จนกว่าจะได้ลองเอง ฮ่าๆ!"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวว่าจบ นางซาก็ยกมือห้ามทุกคนเคลื่อนไหว เทพกระบี่ไร้สำนึกความรู้สึกเร็วมากจึงกล่าวขึ้นว่า

"ลมเปลี่ยนทิศ ถ้าด้านหน้ามีสัตว์อสูรรับกลืนทางจุมูก เราจะถูกโจมตีในเร็วๆ นี้"

สิ้นเสียงของเทพกระบี่ไร้สำนึก ร่างของงูเหลือมยักษ์ยาวเกือบห้าสิบเมตรก็ปรากฏตัวออกมาจากป่า มันจ้องมองดูนางซาและพวกราวกับเห็นเหยื่ออันโอชะ เสียงคอมพิวเคอร์รายงานสถานะระดับของมันทันที

'สัตว์อสูรงูเหลือมยักษ์ ระดับ 65 เตรียมโจมตี'

อุ๋เงินร้องอุทานจบ สัตว์อสูรงูเหลือมยักษ์ก็พุ่งเข้ามาหาทั้งสามคนอย่างรวดเร็ว มันอ้าปากเตรียมกวาดทุกคนเข้าไปในปากของมันภายในครั้งเดียว

บึ้ม! จู๋ หัวของมันก็ระเบิดแตกออก เพราะนางซาได้ใช้ทักษะนี้ว่า สายฟ้ายิงสวนเข้าไปในปากของมัน เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอุ้งเงินมองคูศัตร์ อสุรภูเลื้อมยักษ์ด้วยความเสี่ยงตาย

"บอส ศัตร์อสุรระดับนี้ บอสใจเย็นๆ ก็ได้ พวกมันสู้กับบอสไม่คุ้มค่าเลย เปรี๊ยะเดียว...จอกทุกราย คราวหน้าปล่อยให้อันกับเบ๊สองจัดการเองนะ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"โทษที ฉันทมือเร็วใจเร็วไปหน่อย แต่ของที่ตกได้ไม่เลวเลยนะ"

นางซากล่าวจบก็เดินไปหยิบผักคาบทำจากหนิงงูเหลื่อมขึ้นมา อุ้งเงินดวงดาววโรจน์ เพราะผักคาบหนึ่งไม่ค่อยมีคนเอามาขาย

"บอส ฉันทขอได้ไหม ฉันทอยากได้ผักคาบหนึ่ง"

อุ้งเงินกล่าวขึ้นทันที หลังจากได้รับคำสั่งสอนจากเทพกระบี่ไร้สำนึกว่า อยากได้อะไรให้ขอจากบอสตรงๆ ไม่ต้องอ้อมค้อมไปไกล นางซาก็ไม่ได้คิดมากโยนผักคาบหนึ่งไปให้อุ้งเงิน ส่วนรองเท้าหนิงงูเหลื่อมก็ยกให้เทพกระบี่ไร้สำนึก เขารับเพียงเงินเท่านั้น

"หือ...ดูเหมือนจะมีคนอยู่ในระยะสองกิโลเมตร"

นางซากล่าวขึ้น หลังจากเห็นผ่านดวงตาของซอมบี้แมน

"เป็นโจรหรือเปล่า" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม

นางซาพิจารณาคุสั๊กพักก็ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่น่าจะใช่ ถ้าเขาไม่ผิดคงเป็นคนของกิลด์เซียนเหยียบฟ้า"

"กิลด์เซียนเหยียบฟ้า!" อุ้งเงินร้องอุทาน

"แต่ถึงจะเป็นคนของกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ฉันทก็ไม่คุ้นเคยกับตาแก่คนนี้เลย ท่าทางจะมาจากเมืองวาริ"

นางซากล่าวอึ้งๆ

"มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมยอดฝีมือจากกิลด์มังกรเพลิงกับกิลด์เซียนเหยียบฟ้าถึงมาอยู่ที่นี่กัน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้นลอยๆ

"น่าสนใจไหมล่ะ" นางซากล่าวขึ้น

"บอส เราจะไปหาตาแก่จากกิลด์เซียนเหยียบฟ้าไหม" อุ้งเงินเอ่ยปากถาม

"ไม่! เราจะไปตามเส้นทางของเรา ตอนนี้ตาแก่จากกิลด์เซียนเหยียบฟ้ากำลังถามหาอะไรบางอย่างอยู่ การติดตามตาแก่ไปจะเป็นการเสียเวลาพวกเราเปล่าๆ แต่เชื่อเถอะ พวกเราจะได้พบกันในเร็วๆ นี้" นางชากล่าวอึ้งๆ

นางชาพาทั้งสองเดินทางอีกครั้ง ดูเหมือนในป่าจะเต็มไปด้วยยักษ์เหมือนกับที่คาบเงินเดือนไว้ ภายใต้การมองผ่านดวงตาขอมบี้แมน นางชาพบเห็นยักษ์มากกว่าสองสายพันธุ์ในรัศมีหนึ่งกิโลเมตร

'เป้าหมายของเราคือหุบเขาอินทรีที่ซ่อนอยู่ในเทือกเขาสัตว์สวรรค์ เราควรระวังภัยพวกมัน'

นางชาคิดในใจ ก่อนจะพาเทพกระบี่ไร้สำนึกกับอุ๋เงินไปตามเส้นทางที่เขาคาดการณ์ แน่نونไรเงาจะช่วยเตือนภัยให้เขา ถ้าเข้าไปใกล้สัตว์อสูร

ระหว่างเดินทาง เทพกระบี่ไร้สำนึกบังเอิญเงยหน้ามองท้องฟ้า เขาพบเห็นสัตว์อสูรเผ่าอีกาตัวหนึ่งกำลังบินวนอยู่รอบๆ บริเวณนี้ เทพกระบี่ไร้สำนึกขมวดคิ้วก่อนจะเดินเข้าไปหานางชากล่าวว่า

"บอส ดูเหมือนพวกเราจะถูกจับตา"

นางชาปรายตามองนิ้วที่ชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างลับๆ ของเทพกระบี่ไร้สำนึก

อุ๋เงินกำลังจะเงยหน้ามอง เทพกระบี่ไร้สำนึกก็รีบกล่าวขึ้นว่า

"เบ๊สองอย่ามอง! เคี้ยวมันจะรู้ตัว"

นางชาพาทั้งสองเดินหลบเข้าไปในพุ่มไม้และทำเป็นหยุดพักผ่อนคลายชั่วคราว แต่จริงๆ แล้วเขาเลือกใช้ช่องว่างของพุ่มไม้สำรวจความเคลื่อนไหวของสัตว์อสูรอีกา

"เทพอ้วน นายคาคการณ์ถูกต้อง มันถูกส่งมาสอดแนมและระบุตำแหน่งของพวกเรา ไม่รู้ว่าศัตรูสามารถควบคุมสัตว์อสูรอีกาได้เหมือนกับที่ฉันควบคุมขอมบี้แมนหรือเปล่า" นางชากล่าวขึ้น

"บอสคิดว่าเจ้าของทักษะมันอยู่ที่ไหน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกถามต่อ

"น่าจะอยู่ห่างจากพวกเราเกินห้ากิโลเมตร หรือมากกว่านั้นเยอะ"

นางชาตอบ

"พวกเราจะทำยังไงต่อไป บอส" อุ๋เงินถาม

"ไม่ต้องทำอะไร มันอยากตามก็ให้มันตามมา ในเมื่อมันรันทาที่ตาย
ฉันจะสงเคราะห์มันเอง"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ

ในเทือกเขาสัตว์สวรรค์

ยอดฝีมืออิลค์มังกรเพลิงสามคนกำลังนั่งพักอยู่บนก้อนหิน ห้าง
ออกไปมีสมุนเกือบสามสิบคนแยกย้ายกันพักผ่อนตามอัธยาศัย

"อสูรเขียว พบเจออะไรบ้าง"

อสูรแดง หัวหน้านากลุ่มเอ๋ยปากถาม

"เจอไอ้แก่หนึ่งคนในระยะแปดกิโลเมตร และผู้เล่นอีกสามคนใน
ระยะสิบสี่กิโลเมตร"

อสูรเขียวตอบ

"แล้วคนของอิลค์มังกรทองล่ะ"

อสูรฟ้าเอ๋ยปากถามบ้าง

"มันแผ่นออกจากเทือกเขาสัตว์สวรรค์เรียบร้อยแล้ว สวะอย่างพวก
มันตามฆ่าต่อไปก็ไม่ได้อะไร เสียเวลาไปทำภารกิจเปล่าๆ" อสูรเขียวตอบ

อสูรแดงนั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ไอ้แก่ที่นายเห็น น่าจะเป็นคนของอิลค์เซียนเหยียบฟ้า พอดูออก
ไหมมันเป็นใคร"

"มันเหมือนจะรู้เราจับตามันอยู่ มันจึงเดินก้มหน้าตลอด น่าเสียคาย
เวลาในการใช้ทักษะของฉันทมคไปก่อน ไม่งั้นถ้าฉันทามค่ออีกอาจจะรู้มัน
เป็นใคร" อสูรเขียวตอบ

"แล้วผู้เล่นอีกสามคนล่ะ มันเป็นใคร"

อสูรฟ้าเอ๋ยปากถามบ้าง

"ไม่เคยเห็นหน้าพวกมันมาก่อน น่าจะเป็นคนจากเมืองกวงซี ฉันท
เห็นศพของสัตว์อสูรยูักษ์ด้วย คงเป็นฝีมือของพวกมัน แต่ก็ไม่รู้ใครเป็น
คนฆ่า เท่าที่เห็นสภาพศพฝีมือไม่ธรรมดาเลย เหมาะสำหรับให้พวกเรา
วัดฝีมือเล่น"

อสูรเขียวกล่าวยิ้มๆ

"อย่าเพิ่งไปรุ่มรวยกับสวะสามตัวนั้น ปล้นไปก็ได้อะไรไม่มาก เรายัง

มีภารกิจสำคัญที่ต้องทำ เราไม่รู้ไอ้แกกิลด์เขียนเหยียบฟ้ามันมาทำภารกิจระดับสูงด้วยหรือเปล่า ถ้ามันแก้ปัญหสำเร็จก่อน พวกเราจะล้มเหลว"

อสูรแดงกล่าวเตือน

"งั้นหาทางฆ่ามันก่อนเป็นไง"

อสูรฟ้าเสนอความเห็น

"ไม่! เราเสียเวลามานานแล้ว ภารกิจต้องมาก่อน ตอนนี้่อสูรน้ำเงินที่นำกำลังบางส่วนไปสำรวจเส้นทางด้านหน้าก็ยังไม่พบเห็นเป้าหมาย เราต้องรีบไปช่วยกันหา บริเวณนี้ถือว่าเคลียร์แล้ว"

อสูรแดงสั่งการเสียงเรียบ อสูรฟ้าคลี่ยิ้มกล่าวว่า

"ถ้าไอ้สามคนนั้นตามมา ฉันขอจัดการนะ ส่วนตาแกกิลด์เขียนเหยียบฟ้า ฉันยกให้อสูรเขียวไปก็แล้วกัน"

"ตามใจ"

อสูรแดงกล่าวจบก็หันไปสั่งลูกสมุนให้เตรียมตัว ไม่นานทั้งหมดก็เริ่มออกเดินทาง

ห่างออกไปหลายกิโลเมตร

เฒ่าฟ้าพื้นแห่งกิลด์เขียนเหยียบฟ้ากำลังเดินทางในป่าตามลำพัง เฒ่าวัยชราคนนี้ตามจริงชอบพนเญรไปเรื่อย ๆ ไม่ค่อยเข้าไปที่กิลด์หลักสักเท่าไร แต่เมื่อมาถึงศาลากวงซี กลับได้รับคำสั่งจากกิลด์หลักให้ไปปฏิบัติภารกิจระดับสูง เพราะเฒ่าฟ้าพื้นอยู่ใกล้เทือกเขาสวรรค์สวรรค์มากกว่าคนอื่น ๆ

"ปฏิบัติการครั้งนี้ ถ้าสำเร็จจะได้ใบบรมขมาครอง แต่การจะได้มันมาก็คงไม่่ง่าย เพราะอุปสรรคที่จะต้องเจอคงมีไม่น้อย"

เฒ่าฟ้าพื้นบนอบ ก่อนจะมองไปยังเส้นทางรกร้างด้านหน้า ชั่วครู่เดียวเฒ่าฟ้าพื้นก็พบเห็นสัตว์อสูรสูงเห่ายักษ์โผล่ออกมาขวางทาง

"นี่กว่าจะระดับสูงกว่านี้หน่อย เอ้อ...แค่ระดับ 65 ข้ารอเอ็งคั้งนานแล้ว มาเป็นอาหารเย็นของข้าซะดีๆ"

เฒ่าฟ้าพื้นระเบิดพลังยุทธออกมาในทันที ระดับพื้นฐานของเฒ่าฟ้าพื้นอยู่ที่ระดับ 69 จึงไม่กลัวเกรงสัตว์อสูรเลย เนื่องจากเฒ่าฟ้าพื้นใกล้จะทะลุระดับ 70 แล้ว เมื่อระเบิดพลังยุทธหินบนพื้นจึงสั่นไหว

"ทักษะเงาอสูรสังหาร"

เฒ่าฟ้าพื้นญวี่ร้อง ร่างเงาปีศาจเล็บยาวสีคำก็พุ่งออกจากร่างเฒ่าฟ้าพื้น โจมตีใส่สัตรีอสูรสูงเหย้ายักษ์ที่พุ่งฉกเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ตูม! ทั้งสองปะทะกันเร็วมาก ชั่วจิตใจห้าวของสัตรีอสูรสูงเหย้ายักษ์ก็ขาดออกจากร่าง เลือดพุ่งกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้าราวกับน้ำพุ

ร่างเงาปีศาจที่ยืนนิ่งอยู่ก็ค่อยๆ สลายหายไปสู่อากาศ เฒ่าฟ้าพื้นเดินเข้าไปเก็บสมบัติที่ตีได้ สีหน้าไม่ได้ตื่นเต้นอะไรนัก เพราะสัตรีอสูรระดับนี้เฒ่าฟ้าพื้นฆ่ามานานักค่อนักแล้ว

เฒ่าฟ้าพื้นเดินไปใกล้ซากสัตรีอสูรสูงเหย้ายักษ์ ก่อนจะใช้กระบี่พื้นเป็นชิ้นๆ

"ทักษะสำรวจ"

เฒ่าฟ้าพื้นเรียกใช้ทักษะพิเศษ ซึ่งสามารถตรวจสอบหาสิ่งมีชีวิตรอบๆ ตัวในรัศมีหนึ่งกิโลเมตรได้ เมื่อไม่พบเห็นผู้เล่นคนใดในบริเวณนี้ เฒ่าฟ้าพื้นก็มองหาต้นไม้ที่ตรงตรงไม่คด ก่อนจะตัดมาเสียบกับเนื้ออูเห่ายักษ์

"พักที่นี่คงไม่ดีเท่าไร ไปหาทำเลดีๆ ข้างหน้าดีกว่า"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวจบก็แบกไม้เสียบเนื้ออูเห่ายักษ์ก้อนหนึ่งแล้วออกเดินทางต่อ

เวลาผ่านไปนับชั่วโมง

ฉางซาก็ได้กลิ่นควาเลือดที่โชยมาตามสายลม เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอู๋เจินก็ได้กลิ่นเหมือนกัน ฉางซาจึงสั่งให้ขอมบี้แมนไปดูก่อน

เทพกระบี่ไร้สำนึกมองซ้ายมองขวา ก่อนจะทำการสูดคมกลิ่นเลือดแรงๆ สองสามครั้ง

"ซากสัตรีอสูรน่าจะอยู่ห่างจากพวกเราประมาณ 2.3-2.8 กิโลเมตร"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"เบ๊หนึ่งมันใจหรือ"

อู๋เจินถาม สีหน้าไม่ค่อยเชื่อ

"ตามประสบการณ์หลายร้อยครั้งของฉัน ไม่น่าพลาด"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบยี้มๆ จบ ฉางซาก็กล่าวขึ้นว่า

"เจอแล้ว! เป็นซากสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์ ห่างจากตำแหน่งที่พวกเรา
อยู่ประมาณ 2.5 กิโลเมตร"

อุ๋เงินถึงกับอ้าปากค้าง ใครจะคิดว่าเทพกระบี่ไร้สำนึกจะเจอได้
ใกล้เพียงขนาดนี้

"เบ๊หนึ่ง สอนวิธีคมกลืนให้ฉันบ้างสิ ฉันอยากทำได้บ้าง"

อุ๋เงินรีบหันไปพูดกับเทพกระบี่ไร้สำนึก

"เรื่องนี้มันสอนกันไม่ได้หรอก มันขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ช่าๆ!"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวอึ้งๆ

"ฉันขอซื้อประสบการณ์นี้ห้าสิบล้าน"

อุ๋เงินเสนอเงินทันที เพราะมันง่ายต่อการตัดสินใจของเทพกระบี่
ไร้สำนึกมากกว่าการอ้อนวอนขอฝึก

"แนใจนะ จันฉันขอรับเงินสดเดี๋ยวนี้อย่าๆ!"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น อุ๋เงินมีเงินไม่น้อยจึงไม่ได้สนใจอะไรนัก
เขารีบโอนเงินไปให้เทพกระบี่ไร้สำนึกอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวไม่ได้ฝึก

เทพกระบี่ไร้สำนึกหยิบทรายละเอียดในถุงผ้าออกมา และกล่าว
ขึ้นว่า

"นายดูมุมมองศพของทราย เวลาฉันปล่อยให้มันไหลลงพื้นนะ มันจะ
มีมุมที่แน่นอน โดยกำหนดให้มีค่าต่ำกว่า 10 องศา ต่ำกว่า 20 องศา ต่ำ
กว่า 30 องศา ไล่ไปจนกระทั่งต่ำกว่า 45 องศา"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบ เขาก็ปล่อยทรายไหลออกจากกรูมือซ้าย
แล้วสายลมที่พัดผ่านก็ทำให้ทรายเกิดการทำมุมขึ้น

"จำไว้...ถ้าลมพัดแรงจนทรายควักเลย 45 องศา ก็น่าจะอยู่ไกลเกิน
กว่า 5 กิโลเมตร แต่ถ้าทรายที่ร่วงหล่นทำมุม 25 องศา นายก็เดาว่าอยู่
ในระยะ 2.5 กิโลเมตร"

เทพกระบี่ไร้สำนึกอธิบาย ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"ถ้านายมีประสบการณ์มากๆ นายก็สามารถอ่านระยะของกลิ่น
ได้อย่างคล่องแคล่ว แบบฉันไม่จำเป็นต้องใช้ทรายก็รู้แล้วว่า กลิ่นคาวเลือด
มาจากระยะไหน"

อุ๋เงินนึกย้อนกลับไปถึงตอนที่เทพกระบี่ไร้สำนึกทำการวิเคราะห์ทาง
จึงกล่าวว่า

"เบ้หนึ่ง นอกจากคมกลืนแล้ว ฉันไม่เห็นเบ้หนึ่งวักระยะทางเลย"

"เบ้สองไม่เห็นฉันมองไปรอบๆ หรือ ตอนนั้นฉันกำลังสังเกตการขยับของใบไม้ ลมที่พัดจะทำให้ใบไม้เคลื่อนไหวเช่นกัน เราสามารถใช้ใบไม้วัดองศาแทนทรายก็ได้ ถ้าชำนาญแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวยิ้มๆ

"ซู้ดดคยอค!" อุ๋เงินแหกปากร้องลั่น

"ไม่ทราบเทคนิคนี้เบ้หนึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากใคร" อุ๋เงินถามต่อ

เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะะ ชี้นิ้วไปหาผางซาที่เคินอยู่ใกล้ๆ อุ๋เงินเบิกตาโตเท่าไข่ห่าน

"บอสเราแค่มองปลายยอดหญ้าก็รู้ถึงระยะทางและทิศทางการกลืน ไม่งั้นขอมบี่แมนคงไม่หาซากศพสัตว์อสุรพบอย่างรวดเร็วหรอก"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวยิ้มๆ

"โคตรเท! บอสเจ๋งที่สุดจริงๆ สักวันฉันจะทำให้ได้อย่างบอส"

อุ๋เงินกล่าวขึ้น เทพกระบี่ไร้สำนึกใช้มือคบไหล่ของอุ๋เงินกล่าวว่า

"นายทำอย่างบอสไม่ได้หรอก เพราะฉันเองนอกจากหาระยะทางฉันก็ไม่สามารถกำหนดทิศทางที่แน่นอนได้ เดิมทีคือบอกทิศทางแบบกว้างๆ เท่านั้น"

"หา! มันเป็นเพราะอะไร เบ้หนึ่งรู้ไหม"

อุ๋เงินถามอย่างสนใจ

"ความจำโง่งม บอสเรามีความจำที่ดีเลิศ ทำให้แยกแยะสรรพสิ่งรอบตัวได้เร็ว หนังสือยากๆ หนังสือหน้ากระดาษ บอสแ่กว่าดตามองก็จำได้หมดแล้ว ถ้านายทำได้ นายถึงจะเหมือนบอส"

อุ๋เงินถึงกับซ็อกไปชั่วขณะ

"บอสของฉันเป็นอัจฉริยะเกินไปแล้ว"

อุ๋เงินร้องอุทานออกมา

"แค่อัจฉริยะมันยังน้อยไป ต้องบอกว่าเหนือมนุษย์ อีกไม่นานบอสจะเหาะได้"

เทพกระบี่ไร้สำนึกแก้มองใส่เอฟเฟกต์เพิ่ม ทำให้อุ๋เงินตาเหลือก

"เหาะเลยหรือ!"

อุ๋เงินแหกปากร้องลั่นป่า

"เทพอ้วน เลิกพาอุ๋เงินหลงทางได้แล้ว ใครมันจะเหาะได้กัน ถ้าไม่นั่งเครื่องบิน"

นางซากล่าวแทรกขึ้น ทำให้อุ๋เงินได้สติรู้ตัวว่าถูกแกล้งจึงหัวเราะขำจนคังอ เทพกระบี่ไร้สำนึกส่ายหน้ากล่าวว่า

"ฉันกำลังจะปั่นหัวอุ๋เงิน บอสไม่น่ามาขวางเลย กำลังสนุกเชีย"

ชั่วเวลาไม่นาน นางซากับพวกก็เดินทางมาถึงซากส์ตัวอสูรสูงเห่ายักษ์ เทพกระบี่ไร้สำนึกถึงกับฉิวปากและกล่าวขึ้นว่า

"บอส มีคนหันเนื้ออุ๋ให้พวกเราแล้ว ทำทางคีนี่จะมีลาภปาก"

"รื่องรอยการพันคมกริบ คนพันนอกจากจะมีระดับพื้นฐานสูงแล้วอาวุธที่ใช้ก็น่าจะดีด้วย บอสพอคุ่ออกไหม เขาใช้คาบหรือกระบี่พัน"

อุ๋เงินเอ่ยปากถามในคอนท้าย

"กระบี่" นางซาตอบสั้นๆ

"บอสรู้ได้ยังไง" อุ๋เงินถามต่อ

"ถ้าเป็นบาดแผลจากคาบ รอยผ่าเนื้อของสค์ตัวอสูรจะเรียกว่านี้ เพราะคาบเน้นใช้ฟัน เบ็สองใช้คาบเป็นอาวุธลองศึกษาบาดแผลสค์ตัวอสูรบ่อยๆ มันจะมีประโยชน์มาก"

นางซาแนะนำ ส่วนเทพกระบี่ไร้สำนึกเดินไปคุต้นไม้ต้นหนึ่งที่ถูกฟันขาดไปแล้ว

"ทำทางคาแก็กิลค์เขียนเหยียบฟ้าคนนี้ จะชอบกินเนื้ออุ๋เหมือนกันนะ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ชิ้นส่วนงูหายไปชิ้นหนึ่ง คาเผ่าคงใช้ไม้เสียบและแบกเอาไปด้วย"

อุ๋เงินกล่าวจบ เทพกระบี่ไร้สำนึกก็จัดการพันต้นไม้ที่อยู่ข้างๆ อีกต้น และเอามาเสียบเนื้ออุ๋เห่ายักษ์อีกสองชิ้น

"เราจะพักที่นี่เลยไหม"

อุ๋เงินเอ่ยปากถาม นางซาส่ายหน้ากล่าวว่า

"กลิ่นคาวเลือดจะล่อให้สค์ตัวอสูรมาที่นี่ เราจะไปหาที่พักบริเวณอื่น"

นางซากล่าวจบ ทั้งสามก็ออกเดินทางต่อ ไม่นานทั้งหมดก็มาถึงสถานที่เหมาะๆ ซึ่งอยู่ห่างจากตำแหน่งซากส์ตัวอสูรไกลพอสมควร

"แปลกแฮะ ไม่เห็นร่องรอยของคาแก็เลย" อุ๋เงินกล่าวขึ้น

"บอสไม่ได้พาพวกเราตามรอยตาแก่ จะเห็นได้ไง" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

"เบ๊สอง พวกเรามีภารกิจสำคัญ ลคปัญหาลงหนึ่ง เราจะมีโอกาสประสบความสำเร็จเพิ่มขึ้น"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ อยู่เงินพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ

ไม่นานเกินที่ที่พักรักถูกตั้งขึ้น สามหนุ่มนั่งอยู่รอบกองไฟ ปลอ่ยให้หน้าที่เวรยามเฝ้าระวังเป็นของ Undead ยักษ์เขาเดียว กลิ่นหอมของเนื้อหมูหมักซอสทำให้เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอยู่เงินรอกินอย่างใจจืดจาง

เมื่อเนื้อย่างสุก ทั้งหมคก็ไปนั่งล้อมวงกันกินพร้อมกับจิบไวน์ไปด้วย หลังจากอิ่มท้อง เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอยู่เงินก็แยกย้ายกันไปนอนอ่านข้อความในกระตู่สื่อสาร ยกเว้นฉางซาที่ตั้งใจจะนอนดูดาว

"บอสลับที่เขาถือกัน ยังเดินทางไม่ถึงเมืองวาริเลย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"แปลก! ปกติพวกมันน่าจะถึงเมืองวาริวันนี้นะ"

ฉางซาที่นอนดูดาวตอบ

"ตามข่าวบอกว่า กิลด์สามราชนัศวรร์แอบใช้กลยุทธ์ส่งเหยื่อล่อปลา ให้พวกมันเดินทางออกไปจากเส้นทางเดิม"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น ทำให้ฉางซานึกถึงนิสัยชอบปลุกสมุนไพรของมันครัยขึ้นมา

"พวกเขาใช้สมุนไพรสินะ"

ฉางซากล่าวขึ้นลอยๆ

"โอ...บอสยังคงเจ๋ง เคาได้ถูกต้อง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น ส่วนอยู่เงินทำหน้างงๆ กล่าวว่า

"บอสรู้ได้ไง"

"ในอดีตฉันเคยวิ่งเล่นกับบอสลับหนึ่งในสี่ตัวมาก่อน"

ฉางซาตอบ ทำให้สองหนุ่มถึงกับตะลึง

"สุดขยอก! บอสทำได้ไง กล้าไปวิ่งเล่นกับหัวหน้าสัตว์อสูรระดับนั้น เอ่อ...แล้วบอสไปวิ่งเล่นกับตัวไหน"

อยู่เงินเอ่ยปากชมและถามต่อ ฉางซาหัวเราะกล่าวว่า

"นายน่าจะรู้ ฉันคุ้นเคยกับบอสตัวไหน"

"หัวหน้าผีดิบสินะ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น เมื่อนึกไปถึงขอมบี้แมนลูกสมุนมือขวา
ของนางซา

"ถูกแล้ว! ฉันตั้งชื่อมันว่า มันครัย" นางซาตอบยิ้มๆ

"บอสยังไม่ได้บอกเลย รู้ได้ไงกิลด์สามราชนัศวรค์ใช้สมุนไพร่ล่อ
หลอกบอสลับ"

อุ๋เงินถามจี้ ทำให้นางซาหัวเราะกล่าวว่า

"มันครัยมันชอบปลุกสมุนไพร่นะสิ ฉันเคยขโมยผักที่มันครัยปลุก
ด้วย จะบอกว่าเป็นสมุนไพร่เลื่อนระดับชนิดหนึ่งก็ไม่ผิดนัก"

"ขโมย!" อุ๋เงินแหกปากร้องลั่น

"ใช่! ฉันหาวิธีขโมยอยู่นานกว่าจะขโมยได้" นางซากล่าวขึ้น

"บอสทำไง" อุ๋เงินถามต่อ

"ไม่ยาก ก็แค่หาคนมารับช่วงต่อความซวย ส่วนฉันก็ไปหยิบขึ้นปลา
มันไปแบบซิลซิล ฮ่าๆ! มันช่วยไม่ได้ที่พวกเขาคิดไม่ติดกับฉันก่อน คังนั้น
ฉันจึงสนองคุณพวกเขาทั้งหมดด้วยความตาย ฮ่าๆ! อ้อ...ดูเหมือนจะรอด
ไปได้หนึ่งคน ถ้าจำไม่ผิด" นางซาตอบ

"ถึงกับกล้าหาเรื่องบอส ช่างไม่เจียมกะลาหัวเลย มันสมควรตาย
แล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

อุ๋เงินอ่านข้อความในช่องสื่อสารอีกเล็กน้อยก็เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ตอนนี้แต่ละกิลด์ก็ใช้วิธีเดียวกัน พวกเขา กำลังใช้สมุนไพร่ล่อค่า
หลอกล่อให้บอสลับทั้งสี่มุ่งหน้าไปยังกิลด์ที่เป็นปรปักษ์กับตัวเอง"

"พวกเขากำลังฆ่าตัวตาย"

นางซากล่าวขึ้นลอยๆ ทำให้อุ๋เงินทำหน้างงกล่าวว่า

"ฉันไม่เข้าใจ บอส"

"อย่าโง่อุ๋เงิน นายลองคิดดูสิ ตอนนี้มีคนบ้าไปเพิ่มระดับให้แก่บอส
ลับ ขอให้มันออกจากเส้นทางไปโจมตีกิลด์อื่นแล้วไง สุดท้ายเป้าหมาย
ที่มันโจมตีคือเมืองวาริเช่นเคิม ไม่ว่าจะสู้ก่อนหรือสู้หลัง ในมุมมองของ
ฉันความเสียหายไม่ต่างกันนัก วิธีที่ดีที่สุดก็คือหนีออกจากเมืองวาริซะ"

เทพกระบี่ไร้สำนักอธิบาย

"หนีออกจากเมือง"

อุ้งเงินทวนคำสืบน้าคั่นกระหนก

"ใช่! ปล่อยให้บอสลับโจมตีสจนพอใจ เคี้ยวมันก็ไปเอง"

เทพกระบี่ไร้สำนักตอบ

"เป็นไปไม่ได้หรอก กิลด์ใหญ่ๆ รักหน้ารักตาจะตาย พวกเขาต้อง
รักษากิลด์ยิ่งกว่าชีวิตแน่"

อุ้งเงินกล่าวขึ้น เทพกระบี่ไร้สำนักชักไหล่กล่าวว่า

"งั้นกิลด์พวกนั้นก็คงต้องรอความขอยยับแล้วละ"

อุ้งเงินสูดหายใจลึกๆ หันไปมองฉางซากล่าวว่า

"บอสคิดอย่างไร"

ฉางซาชี้นิ้วไปหาเทพกระบี่ไร้สำนักกล่าวว่า

"ความคิดเห็นของฉันทันเหมือนเทพอ้วน ฉันทเคยเห็นบอสลับสองตัวต่อสู้
กันมาแล้ว ตัวฉันทเองในเวลานั้นไม่ต่างจากสวะ มองไปทางไหนล้วนไม่เห็น
ทางรอด พุคง่าย ๆ ฉันทอาศัยควมรอดมาได้"

อุ้งเงินกับเทพกระบี่ไร้สำนักพากันเปิดตาโตเท่าไข่ห่าน

"ว้าว! บอสเคยเห็นบอสลับสองตัวปะทะกันด้วย มันเป็นตัวไหน
หรือ" อุ้งเงินถามต่อ

"เป็นมันตรัยกับบอสลับเผ่ามังกร"

ฉางซาตอบ ก่อนจะเริ่มเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นให้แก่สองหนุ่มฟัง อุ้งเงิน
ถึงกับปากเหวี่ยง เพราะจากคำบอกเล่าของฉางซา บอสลับพวกนี้สามารถ
ถล่มเกาะเกาะหนึ่งได้ง่ายๆ ในเวลาไม่นานนัก

ทั้งสามคุ้ยกันอยู่พักใหญ่ก็แยกย้ายกันไปนอน เพราะพรุ่งนี้ต้อง
เดินทางตั้งแต่เช้า ฉางซาปล่อยแฟรงก็ออกมาเสริมทัพพร้อมกับเปิปซีและ
แฟนค้าด้วยเพื่อกันเหนียว หากเกิดสถานการณ์มีศัตรูอสูรยูักษ์โผล่มา
จูโจมอย่างกะทันหันในเวลานอน

**ห่างออกไปจากกลุ่มของฉางซาสองกิโลเมตร ร่างเงาหนึ่งกำลัง
หลบซ่อนตัวในพุ่มไม้**

"เป็นอสูรระดับสูงมาก ๆ ข้าควรจะไปใกล้กว่านี้ดีไหมนะ ทักษะ

คงตามมองเห็นในความคิดของข้าใช้ได้แค่ระยะร้อยเมตรเท่านั้น"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวขึ้นเบาๆ

ก่อนหน้านี้เฒ่าฟ้าพื้นได้เรียกใช้ทักษะสำรวจ และพบเห็นอสุรตัวหนึ่งเคลื่อนที่อยู่ในรัศมีหนึ่งกิโลเมตร ก่อนจะถอยร่นกลับไปจนหลุดจากการตรวจจับ เฒ่าฟ้าพื้นเกิดความสงสัยจึงไล่ตามมาห่างๆ

เฒ่าฟ้าพื้นไม่เข้าใจทำไมอสุรตัวนี้ถึงวิ่งไปวิ่งมา มันดูเหมือนการลาดตระเวนมาก

"หรือว่า...อสุรที่ข้าเจอในทักษะสำรวจ จะเป็นข้ารับใช้ของผู้เล่น"

เฒ่าฟ้าพื้นรำพึงเบาๆ

"ข้าอยากรู้จริงๆ ใครเป็นเจ้าของมัน"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวคงความเป็นประกาย ก่อนจะถอนใจยาวกล่าวว่า

"ความเร็วของอสุรตัวนี้น่ากลัวมาก มันคงเกินระดับ 70 ไปแล้ว ถ้าข้าเข้าใกล้มันมากกว่านี้ บางทีมันอาจจะพบเจอข้าได้ ถ้าต้องการเห็นนายของมัน ข้าต้องหาวิธีหลบมัน"

เฒ่าฟ้าพื้นเริ่มวางแผน และเมื่อพบช่องว่างของช่วงเวลากการลาดตระเวน เฒ่าฟ้าพื้นก็ตัดสินใจบุกเข้าไป โดยใช้ทักษะวิชาตัวเบาระดับสูงสุดที่ทำได้ ซึ่งก็เฉียดฉิวกับการตรวจพบของซอมบี้แมน

แต่แล้วเฒ่าฟ้าพื้นก็ต้องอ้าปากค้าง เมื่อพบฝูง Undead จำนวนมากพากันเดินลาดตระเวนในป่า มันทำให้เฒ่าฟ้าพื้นต้องกลืนน้ำลาย

"บัคซบ! มันเป็นใครกัน นอกจากครอบครองอสุรระดับสูง มันยังได้ครอบครอง Undead อีกซึกอีก"

เฒ่าฟ้าพื้นรำพึงคนเดียว ปกติแล้วเฒ่าฟ้าพื้นไม่ค่อยได้อ่านกระตุ้ จึงไม่รู้ใครได้ครอบครอง Undead ซึก เฒ่าฟ้าพื้นกวาดตามอง Undead ซึกอย่างละเอียด

"ถึงระดับฝีมือของพวกมันจะระจอก แต่ด้วยจำนวนของมันแล้ว ไม่มีทางที่ข้าจะบุกเข้าไปได้โดยที่มันไม่รู้ตัว"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวกับตัวเองจบ ก็ตัดสินใจย้อนกลับ

เมื่อกลับมาถึงเต็นท์ที่พัก เฒ่าฟ้าพื้นก็นั่งลงบนก้อนหินหน้ากองไฟ

"เฒ่าทะเลบอกไว้ กิลด์มังกรเพลิงได้ส่งผู้เล่นตระกูลอสุรมาแถวนี้แล้ว หรือว่าไอ้คนที่ใช้อสุรจะเป็นหนึ่งในคนตระกูลอสุรที่เฒ่าทะเลบอก

มันเป็นใครกันระหว่างอสูรเขียว อสูรแดง อสูรฟ้า และอสูรน้ำเงิน"
    เฒ่าฟ้าพื้نگกล่าวรำพึง
    "ไม่ว่ามันจะเป็นใคร งานนี้ไม่หมูชะแล้ว ถ้าข้าพลาคงต้องตาย"
    เฒ่าฟ้าพื้نگกล่าวเสียงต่ำลง
    "ไม่...ด้วยประสบการณ์ของข้า ไอ้เด็กเมื่อก่อนขึ้นพวกนั้นไม่มีปัญญา
    ทำอะไรซ้ำได้หรอก หึๆ"
    เฒ่าฟ้าพื้نگหัวเราะ
    "แต่...มันมี Undead อิจฉาโว้ย!"
    เฒ่าฟ้าพื้نگร่ำร้องในคอนท้าย ก่อนจะคึดคัวขึ้นต้นไม้ไปนอน

ด้านฉางซาที่อยู่ในเค้นท์ ก็ยังไม่ได้นอนเหมือนคนอื่นๆ เขากำลัง
เรียกใช้ทักษะดวงตาเวหาในการสำรวจรอบๆ พื้นที่แถวนี้ แต่ไม่ได้สำรวจ
มั่วๆ เขามีเป้าหมายก็คือ แสงไฟ
    "เจอแล้ว! น่าจะอยู่ห่างออกไปสองกิโลเมตร"
    ฉางซากล่าวจบ ก็ใช้ดวงตาเวหาส่องเข้าไปหาแสงไฟ
    "ไม่มีคน"
    ฉางซารำพึงเบาๆ เมื่อได้เห็นกองไฟ แต่ไร้ผู้คน
    "หึๆ...เป็นตาแก่ประสบการณ์สูงคนหนึ่ง"
    ฉางซาหัวเราะเบาๆ เขาเคาะออก ผู้เล่นวัยซราได้หนีขึ้นไปหลบบน
ต้นไม้ที่โหนสลักแห่ง เขาจึงไม่สามารถติดตามได้อีก สุดท้ายจึงเลิกใช้ดวงตา
เวหาและเข้านอน

เช้าวันใหม่

ฉางซาใช้ทักษะดวงตาเวหาตรวจสอบที่พักของเฒ่าฟ้าพื้نگอีกครั้ง แต่
ก็ไม่พบเห็นอะไร ฉางซาคาดเดาว่า เฒ่าฟ้าพื้نگได้เฒ่าหนีไปแล้ว ใน
ความคิดของฉางซาก่อนข้างมั่นใจ เฒ่าฟ้าพื้نگรู้สึกถึงการคงอยู่ของเขา
ดังนั้นจึงชิงหนีไปก่อนเพื่อหลบปัญหา

    "เป็นตาแก่ที่ฉลาดคนหนึ่ง" ฉางซากล่าวเบาๆ

    ภายหลังกินอาหารเช้าเสร็จ ฉางซาก็พาพรรคพวกออกเดินทางต่อ
เขาคิดว่าระหว่างเดินทางอาจจะหลีกหนีผู้เฒ่าแห่งกิลด์เซียนเหยียบฟ้า

คนนี้คงยาก เพราะทั้งตัวเองและผู้เฒ่าล้วนใช้แผนที่แผ่นเดียวกัน

เมื่อจับทิศทางได้แล้ว นางซากับพวกก็เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง สัตว์
อสูรคู่ก่อนข้างเยอะตามที่คาบเงินบอกจริงๆ ยิ่งเดินลึกเข้าไป สัตว์อสูรก็
มากขึ้นเป็นเงาตามตัว

นางซาปล่อยให้เทพกระบี่ไร้สำนึก อุ้งเงิน รวมถึงเป๋ปี่และแฟนค้า
เป็นทีมจัดการ ส่วนตัวเองทำการสำรวจโดยมองผ่านดวงตาขอมบี้แมน
และใช้ทักษะดวงตาเวหาสำรวจร่วมด้วย

ไร้เงาสบายที่สุด เพราะอยู่ในความดูแลของสามกاک โดยมุดเข้าไป
นอนในช่องซีโครงของหนึ่งในสามตัว แถมยังมีแฟรงก์ยืนคุ้มกันตามคำสั่ง
ของนางซา

ห่างออกไปหนึ่งกิโลเมตร เฒ่าฟ้าพื้นรู้สึกตื่นตระหนกมาก เมื่อ
ทักษะสำรวจพบว่าสุรตัวนั้นยังไล่ตามหลังกา บ่งบอกได้ว่าฝ่ายตรงข้าม
อาจจะมีความสะกดรอย เพราะไม่อย่างนั้นไม่น่าจะตามตัวเองได้ถูกทาง
ทั้งๆ ที่ตัวเองเสียเวลาเดินอ้อมไปไกล ก่อนจะวกกลับเข้ามายังเส้นทาง
ตามแผนที่

"ข้าคงต้องเร่งเดินทาง"

เฒ่าฟ้าพื้นคัดสินใจ ก่อนจะใช้ท่าร่างอันรวดเร็วทะยานหายไป
ผ่านไปครึ่งชั่วโมง นางซากก็พบเห็นร่องรอยของเฒ่าฟ้าพื้นอีกครั้ง

"ดูเหมือนตาแก่จะไปได้ไม่นานนัก" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ทำไมพวกเราถึงเพิ่งจะเห็นร่องรอยของตาแก่ที่นี่"

อุ้งเงินเอ่ยปากถามอย่างสงสัย เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะกล่าวว่า

"นายนี้มันอ่อนหัดจริงๆ มันเป็นเพราะตาแก่ใช้เส้นทางอื่น ก่อนจะ
เดินย้อนกลับมาที่นี้ยังไกลๆ ถ้าเป็นอย่างที่คิด แสดงว่าตาแก่พบเห็นคน
ติดตามจึงคิดสลักพวกเราให้หลุด แต่เสียใจด้วย เพราะตาแก่น่าจะใช้แผนที่
เดียวกันกับพวกเรา ฮ่าๆ!"

กิลด์มังกรเพลิง

พวกเขาได้มาถึงจุดค้นหาที่สามตามแผนที่ของกิลด์แล้ว สิ่งที่พวก
เขาจะต้องตามหาก็คือ 'ภูเขารูปปั้นกบ' ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยที่จะหา
พบในเทือกเขาสัตว์สวรรค์

อสูรน้ำเงินมองแผนที่ซึ่งกางอยู่บนพื้น
"จุดที่สามนี้พื้นที่ค่อนข้างกว้างใหญ่ เราจะแบ่งทีมกันค้นหา" อสูร
แดงกล่าวขึ้น

"นายกำหนดมาให้เลย จะได้ไม่ต้องวุ่นวาย"

อสูรเขียวเสนอ อสูรแดงพยักหน้ากล่าวว่า

"อสูรเขียวไปสำรวจแถวบึงน้ำ"

อสูรเขียวพยักหน้ารับ เขาเข้าใจเจตนาของอสูรแดงที่ต้องการให้
เขาสำรวจได้บึงน้ำ เพราะมีเพียงเขาสามารถใช้ทักษะมองผ่านดวงตาของ
สัตว์อสูรทางน้ำได้

"อสูรน้ำเงิน นายไปสำรวจในป่าหนาที่บด้นซ้าย อสูรฟ้า นายไป
สำรวจบนภูเขาสูงด้านขวา ส่วนฉันจะไปสำรวจบนภูเขาด้านซ้าย"

อสูรแดงเอ่ยปากสั่งการ

เมื่อทุกคนพร้อม ทั้งสี่ทีมก็แยกย้ายกันไปสำรวจ

ห่างออกไปหลายกิโลเมตร

เฒ่าฟ้าพินกำลังสำรวจจุดที่สอง ซึ่งกิลด์มังกรเพลิงได้ให้อสูรน้ำเงิน
มาสำรวจแล้วเมื่อวานนี้

"เฮ้อ...ภูเขารูปปั้นกบ ไม่รู้มันใหญ่หรือเล็ก แล้วจะไปหาที่ไหนวะ"

เฒ่าฟ้าพินบ่น ก่อนจะใช้ทักษะสำรวจเพื่อมองหาสัตว์อสูร ผู้เล่น
หรือบึงน้ำ ทักษะสำรวจของเฒ่าฟ้าพินค่อนข้างพิเศษ เพราะสามารถแยก
ประเภทสิ่งที่พบเจอได้

"ภูเขารูปปั้นกบน่าจะติดกับบึงน้ำ เพราะกบมันเป็นสัตว์สะเทินน้ำ
สะเทินบก"

เฒ่าฟ้าพินจำกัดขอบเขตในการหา

"แถวนี้ไม่มีบึง แต่ก็มีย่านน้ำบนภูเขาสองสามแห่ง ไปดูหน่อยก็ดี"

เฒ่าฟ้าพินกล่าวจบก็ทะยานร่าหยาไป

ฉางซางว่าจะมาถึงตำแหน่งที่เฒ่าฟ้าพินจากไป เวลาก็ผ่านไปเกือบ
ชั่วโมงแล้ว เพราะทั้งกลุ่มมัวแต่ต่อสู้กับสัตว์อสูร ไม่เหมือนเฒ่าฟ้าพินที่
ตั้งใจหาภูเขารูปปั้นกบอย่างเดียว

ตูมๆ! เสียงระเบิดบนภูเขา ทำให้นางซากับพวกต้องหันหน้าไปมอง
ตามทิศทางของเสียง

"ตาแก่น่าจะไปนั่น" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"เราจะตามไปไหม บอส" อุ๋เงินเอ่ยปากถาม

"ไม่! เราจะไปทำภารกิจของเรา เดินทางต่อ"

นางซากล่าวตัดบทจบก็ออกเดินทางทันที

เกือบครึ่งชั่วโมงต่อมา นางซาก็พบเห็นสัตว์อสูรนกสีขาวยาวบนท้องฟ้า
อีกครั้ง นางซารีบบอกให้ทุกคนเข้าไปหลบได้ทันไม้

"ไม่ใช่สัตว์อสูรอีกาคู่เมื่อวาน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ดูเหมือนฝ่ายตรงข้ามจะมีทักษะควบคุมสัตว์อสูรอะไรก็ได้" นางซา
คาดเดา

"ฉันแสดงว่า ด้านหน้าอีกไม่ไกลคือคนของกิลด์มังกรเพลิงนะสิ" อุ๋เงิน
เอ่ยปากถาม

"ใช่! เดินทางต่อกันเถอะ"

นางซาเอ่ยปากชวนสองหนุ่ม เพราะเขาได้สั่งให้ซอมบี้แมนล่วงหน้า
ไปไกลแล้ว

เกือบสิบห้านาทีต่อมา ซอมบี้แมนที่อยู่ด้านหน้าสุดก็พบเห็นร่องรอย
ของผู้เล่นจำนวนมาก

"มีศัตรูอยู่ด้านหน้าเพียบเลย"

นางซาหันไปพูดกับสองหนุ่ม

"พวกมันกำลังทำอะไรอยู่ บอส"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเอ่ยปากถาม นางซายิ้มกล่าวว่า

"ไม่รู้สิ แต่รอยเท้าของพวกมันกระจายกลุ่มกันออกไป ถ้าให้เดา
แบบมีหลักการ พวกมันคงกำลังหาสถานที่ในภารกิจของพวกมัน น่าจะ
คล้ายกับตาเฒ่า"

"แล้วพวกเราจะเอาอย่างไร" อุ๋เงินถาม

"ไม่เจอพวกมันก็แล้วไป แต่ถ้าเจอและมันมาหาเรื่องพวกเรา ฉันคง
ต้องฆ่าทิ้ง" นางซากล่าวยิ้มๆ

ทั้งหมดออกเดินทางต่ออีกพักใหญ่ นางซากับพวกก็มาถึงจุดที่กิลด์

มังกรเพลิงแบ่งกำลังกันออกตามหาภูเขารูปปั้นกบ เทพกระบี่ไร้สำนักมอง
ดูบนพื้นสายน้ำกล่าวว่า

"ไม่ว่าจะไปทางไหน ล้วนต้องเจอกับพวกมัน"

"เราหลีกเลี่ยงการปะทะไม่ได้แล้วสินะ" อุ๋เงินกล่าวขึ้น

"ใช่! ใครขวางทางพวกเรา ตาย!"

ฉางซากล่าวจบ ทั้งหมดก็ออกเดินทางอีกครั้ง โดยมุ่งหน้าไปยังเส้น
ทางภูเขาด้านขวา ซึ่งอสูรฟ้าได้พาคนไปสำรวจเมื่อหลายชั่วโมงก่อนหน้านี้

2

ฉางซา vs อสูรฟ้า

บนภูเขา

หลังจากผ่านมาหลายชั่วโมง อสูรฟ้าก็เริ่มเซ็ง เมื่อเขาไม่พบเห็น
เบาะแสอะไรเลย แถมพวกเขายังต้องปีนเขาตลอด ทำให้เบื่อมาก

"เฮ้อ...ต้องขึ้นไปอีกเป็นกิโล มันเป็นไปไม่ได้เลย ที่นี่จะมีภูเขา
รูปปั้นกบ ฉันทควรกลับไปด้านล่างดีกว่า" อสูรฟ้าบ่นอุบ

ไม่นานก็มีสมุนคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหา

"ฟ้อสูรฟ้า ฉันทเห็นกลุ่มผู้เล่นโกลา โน่น" ลูกสมุนรายงาน

"ผู้เล่น? เป็นไอ้แก่หรือไอ้พวกสามหนุ่มนั่น" อสูรฟ้าถาม

"ไม่ใช่ทั้งสองพวก ที่ฉันทเห็นเป็นผู้เล่นสามคน ยักษ์ตัวใหญ่สองตัว
โครงกระดูกอีกสามตัว หุ่นเชิดสังหารหนึ่งตัว และสัตว์อสูรเลี้ยงอีกหนึ่ง
ตัว" ลูกสมุนรายงาน

"ไปคู่กันเร็ว!"

อสูรฟ้ากล่าวจบ ก็เคลื่อนร่างไล่ตามลูกสมุนไปยังตำแหน่งที่พบเจอ

บนหน้าผาที่ยื่นออกมา อสูรฟ้าใช้กล้องส่องทางไกลมองไปยัง
ทิศทางที่ลูกสมุนบอก ไม่นานเขาก็ได้พบเห็นกลุ่มคนที่เป้นเป้าหมาย

"ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน ฝีมือไม่รู้เป็นยังไง แต่ไอ้ยักษ์ตัวใหญ่สองตัวนั้นดูเจ๋งว่ะ ไม่รู้มันเป็นไอเทมใหม่ ส่วนไอ้โครงกระดูกสามตัวนั้นดูกากไปไม่น่าสนใจ อืม...หุ่นเจียนั้นก็ดูไม่เลว แต่คิดตรงที่ว่า ถ้าฉันทำลายมันและชิงมาจากเจ้าของเดิม แล้วฉันจะหาแผ่นยันต์บังคับหุ่นมาจากไหน แถมนจะทำให้มันทำงานก็ต้องไปปลุกชีพมันถึงเมืองยันต์อีก" อสูรฟ้าบ่นอุบ

"ช่างเถอะ ว่างก็มีอะไรให้เล่นแล้ว"

อสูรฟ้ากล่าวพร้อมกับคลี่ขี้มบางๆ

"ทุกคนเคลื่อนกำลังพลลงจากภูเขา เราจะไปตกทายเพื่อนด้านล่างเสียหน่อย"

อสูรฟ้าหันไปกล่าวกับสมุน ทำให้พวกเขาหัวเราะฮากัน และเริ่มเคลื่อนร่างไต่ลงจากภูเขาเป็นกลุ่มอย่างรวดเร็ว

บนเส้นทางผ่านภูเขา

นางซาได้ตรวจพบกลุ่มของอสูรฟ้านานแล้ว โดยเขาพบเห็นกลุ่มของศัตรูจากดวงตาของซอมบี้แมนที่เดินทางล่งหน้าไปก่อนสองกิโลเมตร

"พวกมันเจอพวกเราแล้ว"

นางซากล่าวขึ้นในขณะที่เดิน ทำให้ผู้เงินทำหน้างกกล่าวว่า

"เราหลบศัตรูอสูรนกยักษ์แล้วไม่ใช่หรือ ทำไมพวกมันยังพบเห็นพวกเราอีก"

"มันพบเห็นพวกเราจากกล้องส่องทางไกลนะสิ พวกมันน่าจะเห็นพวกเราระหว่างเดินข้ามทุ่งหญ้าแคบๆ นั้น" นางซาอธิบาย

"บอส พวกเราจะสู้มันแผนไหนดี ฉันชักคันมือคันไม้แล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเอ่ยปากถาม

"พวกมันมีกันอยู่สิบหกคน ระวังไม้แน่ชัด แต่น่าจะมีผู้เล่นระดับสูงอยู่คนสองคน เราจะใช้วิธีหลอกล่อและซุ่มโจมตีพวกมัน" นางซาตอบ

"งั้นฉันเป็นเหยื่อเอง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเสนอตัว โดยที่นางซายังไม่ได้บอกแผนการ นางซาส่ายหน้ากล่าวว่า

"มีคนหนึ่งวิชาตัวเบาสูงมาก ถ้านายไปเป็นเหยื่ออาจไม่ได้กลับมา ฉันจะไปเอง ส่วนพวกนายทำตามแผนการของฉันก็พอแล้ว"

เมื่อไม่มีใครคัดค้าน นางซาก็วางแผนและกำหนดตำแหน่งให้แก่ทีม หลังจากนั้นเขาก็ออกเดินทางเข้าไปหาอสูรฟ้ากับพวกตรงๆ โดยไม่ได้หลบหลีก

นางซาเดินอยู่ไม่ถึงสิบห้านาที ด้านหน้าของเขาก็ปรากฏกลุ่มคนขึ้น อสูรฟ้ามองดูนางซาสีหน้างๆ เมื่อพบเหยื่อเพียงคนเดียว

"สวัสดีพี่น้องผ่านทาง"

นางซาร้องตะโกนทักทายก่อน อสูรฟ้านิ่งไปครู่หนึ่งก็ร้องตะโกนกลับไปว่า

"นายเป็นใคร มาที่นี่คนเดียวหรือ"

"มากันหลายคน แต่พวกต้องหนักเลยแฉะจี่ระหว่างทาง"

นางซาร้องตะโกนบอก ทำให้อสูรฟ้าหวั่นไหวเพราะคนเล่นเกมมันมานั่งชี้ได้ที่ไหนกัน บ่งบอกได้ว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังก่อวินาศกรรมพวกเขา

"นายพูดบ้าอะไร! พ่ออสูรฟ้าของเราไม่ใช่เด็กปัญญาอ่อนนะโว้ย จะเชื่อผู้เล่นไปนั่งชี้ได้"

ลูกสมุนคนสนิทร้องตะโกนน้ำเสียงโมโห

"ฮ่าๆ! ฉันแค่พูดเล่นนิดหน่อย โกรธเป็นพินเป็นไฟเลย คุณเหมือนพวกนายจะเป็นเด็กมีปัญหาอะ เออ...พ่อคิฉันเป็นหมอ เรียก 'หมอบอส' ก็ได้ เคียวนั้นจะรักษาให้เอาไหม รักษาฟรีนะ ไม่คิดค่า"

นางซากล่าวยิ้มๆ

"นายพูดพรั่นป่าอะไร" ลูกสมุนอีกคนกล่าวขึ้น

"จันฉันไม่พูดพรั่นก็ได้ ว่าแต่พวกนายเถอะ อยู่ๆ มาขวางหน้าฉันแบบนี้ มีธุระอะไรกับฉันหรือ"

นางซาถามพาชื่อ

"ฉันต้องการไอเทมยักษ์ที่นายมีอยู่ ถ้าส่งมาให้ดีๆ บางทีฉันอาจใจดีปล่อยนายและพวกของนายไปก็ได้"

อสูรฟ้ากล่าวข่มขู่ น้ำเสียงหยิ่งยโส

"กร๊อคค! พวกนายเป็นโจร พวกนายกำลังจะปล้นฉันหรือ อ๋อ! นะ! ฉันกลัวมากๆ เลย"

นางซากล่าวจบก็ถอยหลังพร้อมกับทำตัวสั้นๆ ให้สมบทบาทของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย

"ฮ่าๆ! ถึงกับสันเลยหรือ ไอ้สวะ"

ลูกสมุนคนหนึ่งกล่าวน้ำเสียงดูถูก อสูรฟ้าปรายตามองนางซากล่าวว่า

"นายไม่ต้องมาแกล้งเล่นละคร คนที่ล้ำมายังเทือกเขาสิ่วสวรรค์
ไม่มีใครอ่อนแอหรอกนะ"

"ว้าว! เจ๋งว่ะ นายรู้ว่าฉันเล่นละครด้วย"

นางซาพูดในขณะที่ก้าวเท้าถอยหลังห่างออกไปเรื่อยๆ

"ใช่! ฉันเป็นคนที่เก่งมากๆ คิดจะฆ่าหรือปล้นฉันทำไมได้ง่ายๆ
หรอกนะ ไม่เชื่อนายยืนอยู่เฉยๆ สักสองถึงสามนาที นายจะรู้ถึงความ
ร้ายกาจของฉัน"

นางซาเอ่ยปากคุย ส่วนเท้าก็ก้าวถอยห่างไปไม่หยุด

"ไอ้สวะ! ถอยหลังทำไมวะ"

ลูกสมุนของอสูรฟ้าร้องตะโกนถาม

"ไม่ได้ถอยไว้ เขาเรียกตั้งหลัก เพื่อบุกอย่างมีชั้นเชิง"

นางซากล่าวจบก็กระโดดหายไปในป่าข้างทาง เล่นเอาอสูรฟ้ากับ
สมุนอ้าปากค้าง ไม่คิดว่าฝ่ายตรงข้ามเพิ่งบอกว่าจะบุกอย่างมีชั้นเชิงปึบ
ก็แผ่นหนีปั๊บ

"ไปลากไอ้สวะนั้นกลับมา!" อสูรฟ้าคำราม

ลูกสมุนสิบห้าคนร้องตะโกนรับคำ ก่อนจะพุ่งทะยานไปข้างหน้า
ราวกับฝูงไฮยีน่ากำลังออกล่าเหยื่ออันโอชะของมัน

"มันหายไปไหนวะ เร็วซะมดเลย แยกกันตามหา มันคงหนีไปได้
ไม่ไกลหรอก"

สมุนคนหนึ่งกล่าวขึ้น ทั้งหมดก็ไม่รอช้ากระจายกันออกไปทุกทิศ
ทุกทาง

มุมหนึ่งของป่า

เทพกระบี่ไร้สำนึกยืนหลบอยู่หลังต้นไม้ เสียงวังงของศัตรูคนหนึ่ง
ทำให้เขายิ้มอย่างยินดี

คูม!

เมื่อศัตรูเข้ามาเตะกับดักบนพื้น ทำให้เท้าของเขาถูกเชือกรวบและ
ดึงร่างขึ้นไปห้อยหัวบนต้นไม้อย่างรวดเร็ว เทพกระบี่ไร้สำนึกทะยานร่าง

ออกมาจากที่ซ่อนพร้อมกับกระบี่กระดูกในมือ

"สถิลสับกระบี่ปลิดชีพสังหาร"

กระบี่กระดูกในมือของเทพกระบี่ไร้สำนึกแผ่พลังออร่าสีขาวออกมา
พริบตาก็เกิดเงากระบี่สับเล่มพุ่งไปยังเหยื่อที่ห้อยอยู่บนต้นไม้

"แก!"

สมุนของอสูรฟาร์องตะโกนน้ำเสียงตกใจ เมื่อถูกโจมตีอย่างฉับพลัน
คมกระบี่พุ่งกระแทกร่างเขา

ตูม! "อ้ากกก!" เขากรีคร้อง แรงกระแทกทำให้ตัวของเขาถูกโยนไป
ในอากาศ ถ้าไม่มีเชือกผูกที่เขาเอาไว้ ร่างของเขาคงกระเด็นไปหลายเมตร

เทพกระบี่ไร้สำนึกไม่รอช้า ทะยานขึ้นมาพร้อมกับฟันกระบี่กระดูก
ในมือไปยังลำตัวของศัตรู

เปรี้ยง! เกาหน้าอกของศัตรูแตกกร้าว ร่างของเขาถูกโยนไปใน
อากาศตามแรงเชือกอีกครั้งพร้อมกับฟันเลื่อยคี่แฉกสอออกมา

พรวค!

เทพกระบี่ไร้สำนึกพอเท้าสัมผัสพื้นก็คิดร่างขึ้นมาใหม่ และเตะเท้า
ซ้ายหวดไปที่ก้านคอของศัตรูที่เพิ่งจะถูกเชือกเหวี่ยงกลับมา

ตูม! "อ้ากกก!" สมุนอสูรฟาร์องกรีดร้อง ร่างของเขากระเด็น

เปรี้ยะ! กิ่งไม้ขนาดใหญ่แบกรับการโจมตีไม่ไหวจึงหักกลางลำ ร่าง
ของสมุนอสูรฟาร์องลงมาฟาดพื้นดังโครม

เทพกระบี่ไร้สำนึกทะยานร่างเข้าไปประชิดพร้อมกับออกท่าบาบาทา
กระทืบเหยื่อต่อเนื่อง สมุนอสูรฟาร์องเจ็บหนักอยู่แล้ว เมื่อถูกโจมตีด้วย
เท้าคึกๆ กัน เขาก็หมดสภาพที่จะต่อสู้ เทพกระบี่ไร้สำนึกไม่เคยลืมคำขวัญ
ประจำใจ 'ปล้นทุกครั้งเมื่อมีโอกาส' เขาจึงจัดการใช้เชือกผูกเหยื่อไว้เพื่อ
รัดไว้ในอนาคต

ห่างจากตำแหน่งของเทพกระบี่ไร้สำนึกไกลพอสมควร

อุ้งเงินรอศัตรูด้วยความตื่นเต้น วันนี้เป็นวันแรกที่เขาได้ใช้กลยุทธ์
สร้างเส้นทางล่อเหยื่อ ซึ่งได้เรียนมาจากเทพกระบี่ไร้สำนึก

"มันต้องสำเร็จ"

อุ้งเงินรำพึงเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ตัวเอง

แก๊กๆ! บ๊ึบๆ! สวบๆ!

เสียงกิ้งไม้หัก รวมถึงเสียงแหวกพุ่มไม้ มันทำให้อู๋เงินยิ้มอย่างยินดี เขาที่หลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่กำดาบกระดูกในมือแน่น เตรียมโจมตีทันที เมื่อกับดักของเขาทำงาน

"หึๆ เข้ามาเลยไอ้พวกศัตรู ก็คงจะปล้นท่านอู๋เงินคนนี่ฉันทิ้งไปเถอะ เคี้ยวพอจับได้จะรีดเงินให้หมดคชูปไปเลยคอยดู"

อู๋เงินกล่าวเสียงเหยียดเกรี้ยว

ตูม! เสียงตึกของกิ้งไม้ทำให้อู๋เงินรู้ได้ทันที ศัตรูของเขาติดกับดักแล้ว อู๋เงินไม่รอช้ากระโจนออกไปจากที่หลบซ่อนตัว

"ตายซะ!"

อู๋เงินแหกปาก เขาทะยานไปข้างหน้าพร้อมกับดาบกระดูกในมือ แต่เมื่อเห็นศัตรูที่มาเหยียบกับดัก อู๋เงินก็เบรกร่างแทบไม่ทัน

อู๊! สัตว์อสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือคำรามและมองคู่อู๋เงินด้วยสายตาไม่พอใจมาก ตัวของมันมีความสูงเกือบสองเมตร น้ำหนักไม่น้อยกว่าสองตัน ที่สำคัญคอมพิวเตอร์รายงานมาว่า มันเป็นสัตว์อสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือระดับ 68

"ม่ายยย!"

อู๋เงินกริคร้อง และรีบทะยานร่างหลบหนี

ในช่วงเวลาเดียวกัน ลูกสมุนของอสูรฟ้าสามคนก็โผล่มาที่นี้พอดี อู๋เงินที่ลอยตัวกลางอากาศพลิกตัวหลบไม่ได้แล้ว จึงใช้เท้าเหยียบบนหัวของหนึ่งในสามคน ทำให้ร่างของคนที่ถูกเหยียบกระเด็นเข้าไปหาหมูป้ายักษ์ลายเสือในระยะประชิด

"ช่วยแล้ว! หมูป่าระดับ 68"

หนึ่งในสามผู้เล่านี้อึ้งลง สัตว์อสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือไม่ขู่คำรามมาก มันคิดหาหลังโจมตีใส่ผู้เล่นเคราะห์ร้ายที่ถูกอู๋เงินเพิ่งเหยียบหน้าก่อนเป็นคนแรก

ตูม! "อ้ากกก!" สมุนอสูรฟ้ากริคร้องโหยหวน ร่างเขากระเด็นไปฟาดกับต้นไม้จนหักโค่นลงมา เกะปองกันที่หน้าอกแตกกระจายภายในการโจมตีเดียว เลือดสดๆ ทะลักออกมาจากปากเขาจำนวนมาก ยังไม่ทันที่อีกสองคนจะได้เตรียมตัว สัตว์อสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือก็พุ่งเข้ามาประชิด

เสียแล้ว

คุณ! ศัตรูอสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือพุ่งชนสองหนุ่มจนกระเด็น แม้ว่าพวกเขาจะพยายามเคลื่อนร่างหลบหลีกแต่ก็ไม่พ้น ร่างของพวกเขาล้มพาดลงกับพื้น และกลิ้งไปอีกหลายรอบ หนึ่งในสองคนพยายามลุกขึ้นมา แต่ก็ถูกศัตรูอสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือเข้ามาประชิดตัวเสียก่อน มันยกขาหน้าขึ้นและตะปบลงเต็มแรง

คุณ! "อ้ากกก!" สมุนของอสูรฟ้ากริคร้อง ร่างจมลงไปในดินครึ่งตัว ศัตรูอสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือใช้เท้าตบซ้ำอีกครั้ง ร่างของผู้เล่นจึงจมลงไปในดินทั้งหมด

"แก... โจมตีเพื่อนฉัน!"

สมุนอสูรฟ้าที่เพิ่งถูกชนและลุกขึ้นมาได้ร้องตะโกน แต่เมื่อเห็นสายตาแดงก่ำโหดๆ ของศัตรูอสูรหมูป้ายักษ์ลายเสือ เขาก็เผลอก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ

"แก... ฝากไว้ก่อนเถอะ ฉันไปตามเพื่อนมาก่อน"

สมุนอสูรฟ้ากล่าวจบก็ทิ้งเพื่อนแผ่นแนบกลับไป แต่เขาก็ยังแสดงความมีน้ำใจด้วยการร้องตะโกนขึ้นว่า

"เพื่อนรักทั้งสองอดทนนิคนะ ฉันจะกลับมาให้เร็วที่สุด"

"อ้ากกก!"

เสียงตอบรับกลับเป็นเสียงกริคร้องอย่างโหยหวน ชายหนุ่มเคลื่อนไหวย่างไต่ไม่ถึง 100 เมตร เขาก็ถูกร่างเงาขนาดใหญ่ร่างหนึ่งโจมตีจนสลบไปอย่างรวดเร็ว คนที่โจมตีเขาคือซอมบี้แมนนั่นเอง

มุมหนึ่งของป่า

การเผชิญหน้าระหว่างผู้เล่นลูกสมุนอสูรฟ้าสองคนกับระบบ AI ของเกม ศัตรูของผู้เล่นเป็นหุ่นเชิดสังหารและ Undead ยักษ์เขาเดียว หางออกไปเล็กน้อย บนศีรษะของกาก 2 มีร่างของไรเงาที่ใส่แว่นตานั่งไขว่ห้าง บัญชาการการต่อสู้

"ฮ่าๆ! เจอแจ็กพอตแล้วโว้ย จับมันไปให้หมด"

สมุนหนึ่งในสองคนกล่าวขึ้น

ไรเงาหัวเราะเป็นภาษาสัตว์ ก่อนจะชี้นิ้วเท้าไปหาศัตรู แฟรงก์

เปิปซี่ และแฟนคำก็ไม่รอช้า กระโจนเข้าหาศัตรูที่อยู่ตรงหน้าอย่างบ้าคลั่ง
 แฟรงก็ปะทะกับศัตรูได้อย่างสูสี ส่วนเปิปซี่กับแฟนคำแม้จะได้เปรียบ
 ด้านจำนวนและกำลัง แต่กลับเคลื่อนไหวช้าจึงตกเป็นรองสมุนของอสูรฟ้า
 เมื่อเป็นเช่นนี้ ไร่เงาจึงรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา แต่เมื่อนึกไปถึงลูกพี่อย่าง
 ฉางซาเคยใช้ทักษะมีคบินโยนถั่วเล่นบ่อยๆ ไร่เงาก็โอเคียบรรเจิด เพราะ
 มันก็ฝึกทักษะมีคบินมาเหมือนกัน คังนั้นมันจึงหยิบถั่วออกมาจากกระเป๋า
 หน้าท้อง และเรียกใช้คัมภีร์มีคบินยิงโจมตีใส่ลูกสมุนอสูรฟ้าที่กำลังปะทะ
 กับเปิปซี่และแฟนคำ

ปัง! ปัง! เม็ดถั่วระเบิดเมื่อปะทะใส่ร่างของศัตรู ด้วยระดับพื้นฐาน
 ของไร่เงา มันจึงไม่ใช้การโจมตีแบบกากๆ ผู้เล่นถึงกับเซลลา

ปัง! "อ้ากกก!" สมุนอสูรฟ้ากรีดร้องลั่น เมื่อเม็ดถั่วกระแทกใส่
 กลางหน้าผากจนร่างของเขาระเด็น เปิปซี่กับแฟนคำได้โอกาสก็จัดการ
 ยกกระบองขึ้นทุบใส่ศัตรูราวกับผลัดกันตำข้าว

ไร่เงาคิดถั่วเข้าปากและใช้นิ้วเท้าขยิบแวนตาเล็กน้อย ก่อนจะใช้เท้า
 อีกข้างเสยขนบนหัวตัวเอง

ห่างจากไร่เงาไม่ไกลนัก ผู้เล่นเกือบสิบคนนอนอยู่บนพื้น โดยมี
 ร่างฉางซาขึ้นยืนอยู่ใกล้ๆ

"ปีศาจ...มันเป็นปีศาจ!"

ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าวขึ้นสีหน้าตกใจ พวกเขาไม่คิดว่าจะพ่ายแพ้เร็ว
 ขนาดนี้ นอกจากระดับพื้นฐานของฝ่ายตรงข้ามจะสูงแล้ว ทักษะยังยอดเยี่ยม
 อีกด้วย โดยเฉพาะการใช้ทักษะอย่างก้าวพริบคานั้น มันทำให้พวกเขา
 ทำอะไรไม่ได้เลย แม้ต้องการจะหนีก็ทำไม่ได้

ฉางซาเดินไปยังร่างของสมุนอสูรฟ้าคนหนึ่ง พร้อมยกเท้าข้างหนึ่ง
 ของเหยื่อขึ้นกล่าวว่า

"ลืมบอกพวกนายไปอย่างหนึ่ง ฉันไปเรียนเป็นหมอนวดมาด้วยนะ
 เคี้ยวฉันจะหักขา เอ้อ...นวดขาให้พวกนายเอง แล้วพวกนายจะสะพรั่ง"

ฉางซากล่าวจบก็จัดการบิดขาของเหยื่อจนหักเสียรูป ผู้เล่นแหกปาก
 ร้องลั่นตามโปรแกรมของเกม ฉางซาจัดการหักขาผู้เล่นราวกับหักขาถบ
 ทำให้พวกเขาไม่สามารถไปไหนได้อีก

"ฮ่าๆ! ต่อไปอีกหักแขน" ฉางซากล่าวขึ้น

ผู้เล่นอีกเก้าคนแสดงสีหน้าหวาดกลัวออกมา พวกเขาไม่เคยเจอพวกโรคจิตแบบนี้มาก่อน

"อ้ากกก!" เสียงกรี๊ดร้องของผู้เล่นที่ถูกหักแขน มันสร้างความสยองให้แก่คนอื่นๆ มาก

"ว้า! ผิดคิว ความจริงฉันต้องเริ่มจากหักนิ้วก่อนค่อยเป็นแขน มันถึงจะตามขั้นตอน"

ฉางซากล่าวขึ้น ก่อนจะเดินไปหาผู้เล่นอีกคน

"เคี้ยว! นายบอกเป็นหมอไม่ใช่หรือนายควรเป็นคนดีที่ชอบรักษาคณนะ ไม่ใช่ทำร้ายคนแบบนี้"

ลูกสมุนอสูรฟ้ารีบพุดและพยายามใช้มือคันร่างของตัวเองถอยหลังออกห่างเรื่อยๆ

ฉางซาหยุดชะงักกึก ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมากล่าวว่า

"เอาตามนายพุดก็ได้ แต่เป็นหมอก็ต้องมีค่ารักษานะ"

"โอเค ฉันจะจ่ายเต็มที่"

ลูกสมุนอสูรฟ้ารีบพุดเมื่อเห็นทางรอด

"เยี่ยม! ฉันฉันจะให้นายประเมินค่าอะไหล่ทั้งร่างกายนายดูว่านายควรจะจ่ายให้หมอบอสเท่าไร เพื่อให้ร่างกายพวกนายอยู่ในสภาพสมบูรณ์"

ฉางซากล่าวขึ้นยิ้มๆ แต่เมื่อเห็นลูกสมุนอสูรฟ้ากำลังจะคอบ ฉางซากลับขมมือห้ามเสียก่อน

"ฟังฉันพุดให้จบ นายมีโอกาสเสนอราคาแค่ครั้งเดียว ถ้าหมอบอสไม่พอใจกับข้อเสนอละก็...นายจะตกอยู่ในความทุกข์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน"

ฉางซากล่าวและฉีกยิ้มโหดๆ ทำให้สมุนอสูรฟ้าหายใจไม่ทั่วท้อง

"ร้อยล้าน" สมุนอสูรฟ้ายื่นข้อเสนอ

"โอเค นายรอดแล้ว เลือกเอาจะให้เงินสด หรือโอนเงินเข้าบัญชี"

ฉางซากล่าวจบ ก็หันไปมองเหยื่อที่เหลืออยู่ ก่อนจะยิ้มปีศาจอีกครั้ง

"ฉันขอแนะนำพวกนายล่วงหน้า การเสนอราคาค่ารักษาค่าอะไหล่ร่างกายของพวกนาย ไม่ควรเสนอต่ำกว่าคนแรกหรือคนก่อนหน้านะ ไม่งั้นฉันจะไม่พอใจมาก"

ฉางซากล่าวจบ เหล่าศัตรูผู้เคราะห์ร้ายต่างตกใจ ก่อนจะได้สติและ

ยกมือแข่งกันจ่ายเงินอย่างคึกคัก

"เฮ้อ...ถ้าฉันเรียนหมอคงรวยละ ลูกค้าแย่งกันเข้าร้านแบบนี้รวยไม่รู้เรื่อง"

นางซาบ่นพึมพำจบ เหนือคันทันไม้ก็ปรากฏร่างของอสุรฟ้าขึ้น

"พี่อสุรฟ้า! ช่วยพวกเราด้วย!"

เหล่าสมุนร้องตะโกนขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี อสุรฟ้าทะยานร่างลงมายืนบนพื้นสีหน้าโหดๆ เขาไม่คิดเลยว่า ลูกน้องในสังกัดของเขาจะพลาดทำ

"นายกล้ำมาก ที่ทำกับลูกน้องของฉันแบบนี้"

อสุรฟ้าคำราม หลังจากเห็นสภาพของลูกสมุนที่เขาถูกทำลายทุกคน

"พวกเขาร้องขอ อ้อนวอนตามฉันไม่เลิก ฉันในฐานะเป็นหมอจะนั่งดูตายได้ไง ฉันจึงทำการจัดเส้นเอ็นให้พวกเขาใหม่ ตามคัมภีร์จัดเส้นเอ็นของเส้าซา จากหุบเขาน้ำเต้าปูปลา ตอนนี้พวกเขากำลังเสียเงินค่าครูให้ฉันอยู่ นายสนใจไหมล่ะ แต่ถ้านายเส้นเอ็นแข็ง คงต้องเสียค่าครูเยอะหน่อยนะ"

นางซากล่าวอึ้งๆ

"ไม่ต้องมาพูดมาก เตรียมตัวตายซะ"

อสุรฟ้ากล่าวจบ ก็เรียกใช้ทักษะโจมตีของตัวเอง

"ทักษะกรงเล็บกระดูกขาว"

ออร่าสีคำแพร่งกระจายออกมารอบตัว พร้อมกับเงากระดูกขนาดใหญ่น่ากลัวปรากฏขึ้นเหนือศีรษะของผู้ใช้ อสุรฟ้ากางกรงเล็บตรงมายังร่างของนางซาเตรียมโจมตีทำลาย แรงกดดันที่แผ่พุ่งออกมาทำให้นางซารับรู้ถึงระดับการโจมตีของทักษะนี้ มันเป็นทักษะที่มีค่าพลังโจมตีสูงกว่าผู้ใช้หลายระดับแน่นอน

"หึๆ วิสาเกาะคอกท้อหรือ เคี้ยวเจอบัณฑิตของขอมานะแม่บ่าง"

นางซากล่าวจบก็เรียกใช้ทักษะของตัวเอง โดยเรียกใช้ทักษะที่มีความแข็งแกร่งต้านป้องกันมากที่สุดของเขาก่อออกมา เพื่อดึงรับฝ่ายตรงข้าม

"ทักษะฝ่ามือมังกรคู่หยินหยางเกราะประสาน"

ออร่าสีทองแพร่งกระจายออกรอบตัวของนางซา เขามังกรคู่ปรากฏหมุนวนรอบตัว อสุรฟ้าชะงักอยู่ครู่หนึ่ง แต่เขาก็ยังตั้งใจโจมตี เพราะเรียกทักษะออกมาแล้ว

อสุรฟ้าที่กางกรงเล็บกำมือเข้าหากัน เงากระดูกยักษ์ก็พุ่งเข้าหา

นางซาอย่างรวคเร็ว

ทุม! เงามกระดูกและเงามังกรทองคู่ชนกันดั่งสนั่น ออราทั้งสองสลาย
หายไปในอากาศทันที

'มันมีพื้นฐานระดับ 69'

ทั้งสองคนคิดไปในทางเดียวกัน

'ข้าร้าย มันมีทักษะสนับสนุนการโจมตีและตั้งรับสูงกว่าระดับ
ตัวเองสิบระดับ'

ทั้งสองคิดในใจพร้อมกันอีกครั้ง นางซาไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามมี
เวลาใคร่ครวญนาน เขาเรียกใช้ทักษะโจมตีใส่ฝ่ายตรงข้ามบ้าง

"ทักษะฝ่ามือมังกรคู่หยินหยางหลายภพ" นางซาถูร้อง

'มันกำลังใช้ทักษะโจมตี คงเป็นทักษะในคัมภีร์เดียวกับเมื่อครู่ มัน
ต้องมีพลังมากแน่ๆ'

อสูรฟ้าคิดในใจเสร็จก็เรียกใช้ทักษะตั้งรับ

"ทักษะเกราะกระดูกขาว"

อสูรฟ้าร้องตะโกนจบ ออราสีคำก็แพร่กระจายออกมารอบตัว
อีกครั้ง พริบตาที่เกิดเกราะกระดูกขนาดใหญ่ล้อมรอบร่างของอสูรฟ้าไว้

ด้านนางซา ในขณะที่เรียกใช้ทักษะดวงตาก็ทอประกายสีทอง
สว่างไสว เงามังกรสีทองขนาดเล็กสองตัวมันไปตามแขนของนางซา เขา
กำหมัดแน่นและชกออกไปด้านหน้า ร่างเงาของมังกรสีทองจู่ก็พุ่งออก
ไปจากแขนทั้งสองข้าง มันพันร่างเข้าหากันและขยายใหญ่ขึ้นในพริบตา
กรร!

เสียงกรู้อองของมังกรทองคู่ดังก้องไปทั้งป่า พลังยุทธที่ระเบิดออก
มาทำให้สมุนของอสูรฟ้าต้องรีบหมอบราบไปกับพื้น ชั่วเสี้ยววินาทีต่อมา
มังกรทองที่พันร่างเข้าหากันก็พุ่งทะยานเข้าหาเกราะกระดูกขาว

บึ้ม! เสียงระเบิดดังก้องกัมปนาท ทักษะเกราะกระดูกขาวและทักษะ
ฝ่ามือมังกรคู่หยินหยางหลายภพสลายหายไปกับอากาศ

"ระดับของคัมภีร์ไม่แตกต่างกัน ดูเหมือนคัมภีร์ของท่านเฉาของฉิน
จะไม่ได้พัฒนาเลยแฮะ ถึงกับสู้เสมอคัมภีร์เกาะดอกท้อไฉ่ยังงั้น" นางซา
ป่นอุบ

"ในเมื่อคัมภีร์โจมตีระยะไกลใช้ไม่ได้ ฉินก็จะใช้ฝีมือผ่านายเอง"

อสุรฟาคำราม

"จั้นเหรอ น้ากลัวจัง"

นางซากล่าวยิ้มๆ จบ อสุรฟาก็ทะยานร่างเข้ามาประชิดพร้อมกับเหวี่ยงหมัดโจมตี นางซาหัวเราะยกแขนขึ้นตั้งการ์ดรับไว้ทั้งหมด

ตูมๆ! หมัดปะทะกับท่อนแขนของนางซา แผ่นดินที่ทั้งสองเหยียบระเบิดเศษดินกระจายไปรอบๆ ตัว อสุรฟาคะลึงที่ฝ่ายตรงข้ามสามารถทนรับหมัดชุดของเขาได้ โดยปกติแม้ผู้เล่นจะมีระดับพื้นฐานเดียวกันถ้าถูกชกก็ต้องมีปฏิกิริยาบ้าง แต่ผู้เล่นตรงหน้าเขากลับไม่ได้เคลื่อนไหวตามแรงส่งของหมัดเลย

นางซาหาจังหวะที่อสุรฟามองการระดมหมัดชุดเหวี่ยงหมัดโจมตีกลับคืนไปบ้าง

ตูม! อสุรฟ้าชะงักการโจมตีเล็กน้อย เปิดช่องว่างให้นางซาได้เปลี่ยนจากรับเป็นรุก

ทั้งสองเคลื่อนไหวร่างเร็วมาก ทั้งบนพื้น บนต้นไม้ และกลางอากาศ พื้นที่ปะทะล้วนพังยับ เหล่าลูกสมุนอสุรฟ้าที่ข้าหักพากันคลานหนีตายอลหม่าน

'เกิดบ้าอะไรขึ้น! ทำไมทุกครั้งที่ปะทะกัน ฉันถึงแพ้ตลอด' อสุรฟาคิดในใจ

ตูม! หมัดทั้งสองปะทะกันกลางอากาศ ร่างของอสุรฟ้ากระเด็นถอยหลัง เมื่อเท้าถึงพื้นเขาก็เซถลาถอยหลังไป ส่วนนางซาพอเท้าถึงพื้นก็พุ่งเข้าหาอสุรฟ้าต่อเนื่อง

ตูมๆ! นางซารวหมัดโจมตีคืนบ้าง ปัจจุบันนางซาระดับ 69 เขาจึงไม่ต้องกลัวใครอีก การโจมตีซึ่งหน้ามันสนุกกว่าลอบโจมตีเยอะ

อสุรฟ้าพยายามป้องกัน แต่ก็ถูกอัดเข้าร่างกายไปหลายหมัด ทำให้เขาต้องถอยร่นตลอดเวลา อสุรฟาคิดลึนใจคิดร่างถอยหลัง แต่นางซาก็ยังคงไล่ตามไม่เลิก

"บัคซบ!"

อสุรฟ้าสบถคำออกมา แต่นางซาไม่สน ยังไล่ชกอสุรฟ้าโดยไม่หยุดพัก อสุรฟ้ากระโดดถอยหลังตลอด และใช้ต้นไม้ช่วยชะลอความเร็วในการโจมตีของนางซา

"จะหนีหรือ"

นางชาถามโดยไม่ได้รับคิดตามไป เพราะในขณะที่เขามีกมกรร่างอมตะคุ้มครอง เมื่อฝ่ายตรงข้ามที่อยู่ในระดับเท่ากันหรือสูงกว่าแปะระดับโถมตี นางชาจะเสียหายเพียงครึ่งหนึ่งของพลังโถมตี ดังนั้นต่อให้อสูรฟ้าสู้จนหมดแรง นางชาจะยังเหลือแรงอีกครึ่งหนึ่ง

"ทักษะร่างยืดยุ่น" อสูรฟ้าเรียกใช้ทักษะเสริม

นางชาทะยานเข้ามาใกล้และโถมตีด้วยหมัดต่อเนื่อง

"เอ๋!"

นางชาร้องอุทาน เมื่อหมัดของเขาที่ชกออกไปมีแรงสะท้อนกลับมาเหมือนเขาชกกับยาง

"เหอะๆ มีทักษะในโลกวันพีชมาอยู่ที่นี้ด้วยแฮะ"

นางชากล่าวจบก็ระดมหมัดโถมตีใส่ฝ่ายตรงข้ามเร็วขึ้น โดยไม่ได้สนใจทักษะร่างยืดยุ่นของฝ่ายตรงข้าม

หลังจากปะทะไปเกือบนาที นางชาพบว่าทักษะร่างยืดยุ่นของอสูรฟ้า แม้จะลดพลังการโถมตีของเขาลงได้ไม่น้อย แต่พลังโถมตีของอสูรฟ้าก็ลดลงไปด้วยเช่นกัน

อสูรฟ้าใช้ทักษะร่างยืดยุ่นไปสักพักก็สัมผัสได้ว่า ทักษะนี้นำมาใช้กับศัตรูตรงหน้าไม่ได้ เขาจึงเลือกขยับออกห่างเพื่อเรียกใช้ทักษะใหม่ แต่พริบตานั้นก็ถูกแสงสีฟ้ายิงเข้าใส่ลำตัวอย่างไม่มีผิดพลาด

ตูม! ร่างอสูรฟ้ากระเด็นทันที กลุ่มควันพวยพุ่งออกจากตัว พื้นดินที่ยืนอยู่ระเบิดเป็นหลุมลึก นางชาที่เรียกใช้ทักษะนี้วสายฟ้ายืนดูอย่างอึ้งๆ

"โคตรยิงจิงๆ ร่างกลับไม่ทะลุ ทักษะร่างยืดยุ่นร้ายกาจจริงๆ"

นางชากล่าวเสียงเรียบ

อสูรฟ้าคิดร่างขึ้นมายืนสีหน้าตื่นตะลึง เขาไม่คิดว่าฝ่ายตรงข้ามจะมีวิชานี้ที่ร้ายกาจด้วย ทำให้เขาขาดการระวังตัวไปชั่วขณะ โชคดีที่ทักษะร่างยืดยุ่นช่วยไว้ได้พอดี

"ทักษะแยกร่างล่าสังหาร"

อสูรฟ้ายกเลิกทักษะร่างยืดยุ่น แล้วเรียกใช้ทักษะแยกร่างล่าสังหาร ทำให้ร่างของเขาเบลอและกลายเป็นสามร่างที่เหมือนกันทุกอย่าง

"ฆ่า!"

อสุรฟ้าทั้งสามร่างคำรามพร้อมกัน และเคลื่อนร่างเข้าโจมตีอย่างฉับพลัน

วูบ! จู่ๆ ร่างของนางซาก็หายไป ทำให้อสุรฟ้าทั้งสามร่างโจมตีพลาดเป้า

"อย่างก้าวพริบตา!"

อสุรฟ้าทั้งสามร่างร้องอุทานน้ำเสียงตกใจ นางซาไม่สนใจเคลื่อนไหวร่างวูบไปโผล่ที่ด้านหลังของร่างแยกหนึ่งในสาม

ตูม! นางซาเหวี่ยงหมัดโจมตีใส่แผ่นหลัง ทำให้ร่างของเขากะเด็น นางซาพุ่งทะยานเข้าไปถีบซ้ำ ร่างแยกอีกสองร่างรีบพุ่งเข้ามาช่วยเหลือ โดยโจมตีหมัดและเท้าใส่ศัตรูที่กำลังทำร้ายร่างแยกของตัวเอง แต่นางซากลับหายตัวไปก่อน พวกเขาจึงโจมตีได้แต่ความว่างเปล่า

วูบ! นางซาไปโผล่กลางอากาศ และทะยานลงมาถีบเข้ากลางหลัง ร่างแยกอีกร่างหนึ่งจนล้มหัวคะมำ นางซาเคลื่อนไหวร่างวูบ พุ่งเข้าโจมตีใส่ร่างแยกสุดท้าย

ตูมๆ! ทั้งสองชกหมัดเข้าปะทะกัน ด้วยคัมภีร์ร่างอมตะที่นางซาครอบครอง ร่างแยกจึงเสียเปรียบถูกชกกระเด็นถอยหลังตลอดเวลา อาการบาดเจ็บสะสมทำให้ร่างแยกอสุรฟ้ากระอักเลือดออกมา ร่างแยกอีกสองร่างก็เช่นเดียวกัน เพราะทั้งสามร่างแยกมาจากร่างเดียวกัน จึงได้รับผลกระทบพร้อมกัน

นางซาเห็นร่างแยกที่กำลังตั้งรับเปิดช่องว่างที่ด้านหลัง เขาก็เหวี่ยงเท้าซ้ายเตะอัดเข้าไปสายโครงสุดแรงเกิด

ตูม! "อ้ากกก!"

ร่างแยกกริร้อง กระเด็นไปปะทะกับต้นไม้หักหลายต้น ร่างแยกอีกสองร่างทะยานเข้ามาขัดขวางไม่ให้นางซาตามไปซ้ำ นางซาไม่ได้สนใจร่างแยกที่ถูกเตะกระเด็น เพราะคิดว่าโจมตีร่างแยกไหนก็มีค่าเท่ากัน

นางซาใช้มือและเท้าตั้งรับการโจมตีของร่างแยกสองตัวเป็นพัลวัน นางซามั่นใจการใช้ทักษะร่างแยกนี้จะต้องกินค่าพลังการโจมตีมหาศาลแน่ เขาจึงใจเย็นรอที่จะได้กลับ

ผ่านไปเกือบสองนาที ร่างแยกที่ปะทะกับนางซาก็สลายหายไปหมด เหลือเพียงแค่ร่างอสุรฟ้าที่เพิ่งจะถูกหมัดของเขา ร่างลอยกระเด็น

ไปกระแทกต้นไม้ใหญ่จนกระอักเลือดสดๆ ออกมา

"นายยอมแพ้ซะดีๆ เคี้ยวหมอบอสคนนี้จะรักษาและดูแลนายอย่าง
ดี" นางซากล่าวยิ้มๆ

อสูรฟ้าคันตัวลุกขึ้นและใช้มือเช็ดเลือดที่ปาก ตั้งแต่เล่นเกมมา วัน
นี้เป็นวันที่เขาอึดอัดที่สุด เขาไม่สามารถทำอะไรสักครู่ได้เลย แคมต่อหน้า
ลูกสมุนอีกคัว

"ฉันจะฆ่านาย!"

อสูรฟ้าคำรามออกมาดังลั่นราวกับคนบ้า

นางซาซึนี่วออกไปด้านหน้าและเรียกใช้ทักษะนิวสายฟ้าทันที แต่
ก่อนที่นางซาจะไถ่ลงมือ สกิลระงับภัยของเขาก็พบว่ามัสค์อสูรบินโฉบ
ลงมาโจมตี ทำให้นางซาต้องเคลื่อนร่างหลบ จนการยิงนิวสายฟ้าผิดพลาด
ลำแสงพุ่งไปกระเด็นต้นไม้แทน

ก่อนที่นางซาจะหันตั้งตัว กรงเล็บของสค์อสูรประเภทนกตัวหนึ่ง
ก็ได้จับร่างของอสูรฟ้ายกขึ้นไปในอากาศแล้ว เพียงแค่ไม่กี่วินาที ร่างของ
อสูรฟ้าก็ถูกสค์อสูรนกพาบินห่างออกไปหลายร้อยเมตร

"มีคนมาช่วยซะ"

นางซาบ่น พร้อมกับเงยหน้ามองไปยังท้องฟ้า

"ถ้าฉันกินทรูซาลาเปามาก่อน ไอน้กบ้านี่ร่วงแน่ ซิ...บังอาจมาแย่ง
เหยื่อของฉัน"

นางซาบ่นอุบเบาๆ ก่อนจะหันไปมองเหล่าสมุนของอสูรฟ้าที่หนีไป
ไหนไม่รอดด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

"ช่างเถอะ อย่างน้อยก็ยังมีหมูอ้วนๆ อีกเยอะ"

**นางซาทำการเรียกประชุมกลุ่ม ซึ่งได้แยกย้ายกันไปจัดการผู้เล่น
ไม่นานทั้งหมดก็มารวมกลุ่มกัน อยู่เงินมาพร้อมกับเหยื่อสองคนที่ถูกมัด
อย่างแน่นหนา เทพกระบี่ไร้สำนึกตกใจมาก**

"เบ๊สอง เจ่งเกินไปแล้ว จับได้ถึงสองคน!"

เทพกระบี่ไร้สำนึกร้องอุทาน เพราะตัวเองจับได้เพียงคนเดียว
ส่วนไร้เงากับเหล่าสาวกของนางซาจะจับได้กี่คน เทพกระบี่ไร้สำนึกไม่ได้
แปลกใจนัก เพราะแค่ไร้เงาก็ไม่ต่างจากบอสของเกมนกตัวหนึ่งแล้ว

"ฮ่าๆ! อาศัยโชคนิดหน่อย เบ๊หนึ่ง" อยู่เงินตอบ

ลูกสมุนที่ถูกอยู่เงินจับตัวแบ่ปากกล่าวว่

"ถ้าไม่มีหมู เขาไม่มีวันจับฉันได้หรอก"

ผู้เล่นที่ถูกอยู่เงินซ้อมจนอ่วมกล่าวขึ้น ทำให้อยู่เงินไม่พอใจมาก จึงตบหัวสั่งสอนไปหนึ่งที

"หมู! หมายความว่ายังงิ เบ๊สอง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกถามอย่างสนใจ

"ฉันได้หลอกล่อสัตว์อสูรหมูป่ายักษ์หลายเสือไปเล่นงานพวกเขา ก่อนจะจับตัวนะลิ"

อยู่เงินตอบโกหกเพื่อรักษาน้ำไว้ ใครจะกล้าบอกว่าวางกับดักจับคน แต่สัตว์อสูรกลับมาติดกับดักก่อน ทำให้เขาต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดทางจุฑาคพอเขาย้อนกลับไปก็เห็นทั้งสองคนนีในสภาพบาดเจ็บสาหัสหลบอยู่บนต้นไม้ เขาจึงถือโอกาสจับพวกเขาแบบง่าย ๆ ไม่ต้องออกแรงมาก

"เยี่ยมมาก! นึกไม่ถึงนายจะเรียนรู้ได้เร็วขนาดนี้ สมแล้วที่เป็นศิษย์ของฉัน ฮ่าๆ!"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะชอบใจ

"อย่าเพิ่งคุยกันเลย เทพอ้วนเอาบัตรเครดิออกมาให้พวกเขาโอนเงินค่ารักษาก่อน ส่วนเหยื่อที่จับมาได้ใหม่ ให้พวกเขาไปเรียนรู้เงื่อนไขการรักษากจากคนถูกจับมาก่อนหน้านีเอง"

ฉางซากล่าวจบ เทพกระบี่ไร้สำนึกก็ไม่ได้ถามอะไรมากมาย รีบเดินไปหาเหล่าสมุนของอสูรฟ้าที่คลานต่อคิวกันอยู่เพื่อจ่ายค่ารักษา ทุกคนต่างไม่มีใครซักข้า เพราะขนาดอสูรฟ้ายังเสร็จ พวกคนเป็นใครที่จะกล้าแจ้งข้อ

เวลาผ่านไปไม่กี่นาที ลูกสมุนของอสูรฟ้าก็ชำระค่ารักษาเสร็จสิ้น ฉางซาได้เอากะดาษเปล่าออกมาเขียนบางอย่างและแจกให้แก่พวกเขาทุกคน ข้อความในกระดาษเขียนว่า

'หุบเขาน้ำเต้าปูปลา คัมภีร์เส้าซา ปริมาจารย์หมอบอส รับนวดและจับเส้นทั่วราชอาณาจักร รากามิตรภาพ'

"บอสจะเอาอย่างไรต่อไป จะปล่อยพวกมันไปหรือ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเดินเข้ามากะซิบถาม นางชาดวงตาเป็นประกาย หัวเราะกล่าวว่า

"เราจะปล่อยพวกเขาไป แต่ก็ต้องดูว่า เพื่อนของพวกเขาที่มาพบ จะฆ่าพวกเขาไหม"

"ฮ่าๆ! บอสต้องการแบบนั้นสินะ ฮ่าๆๆ! เคียวจี้ให้! อุ๋เงินมาช่วยฉันแป๊บ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบ เขากับอุ๋เงินก็แยกไปทำบางอย่าง ก่อนจะกลับมาลากผู้เล่นที่ถูกจับตัวทั้งหมดไปผูกไว้กับต้นไม้ แม้ผู้เล่นจะโวยวายบ้าง แต่เมื่อตัวเองไม่ได้ถูกลากไปฆ่า ทั้งหมดก็只得แต่หุบปากไว้

"เสร็จแล้ว บอส" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ไม่มีปัญหาใช่ไหม" นางชาถาม

"กับดักง่ายๆ แบบนี้ไม่มีพลาดหรอก ยกเว้นฝ่ายตรงข้ามจะชำนาญ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ นางชาพยักหน้ารับกล่าวว่า

"งั้นก็ออกเดินทางกันต่อเถอะ"

ใกล้บึงน้ำ

อสุรฟ้าได้รับการรักษาอย่างดี ทำให้การฟื้นตัวของเขาคืบหน้าเป็นลำดับ อสุรเทวีจึงมองอสุรฟ้ากล่าวว่า

"ทำไมไม่ไปปะทะกับพวกมันได้ นายต้องไปค้นหาเป้าหมายบนภูเขาไม่ใช่หรือ ที่ฉันเห็นจุดปะทะมันเป็นบริเวณถนนสัญจรตัดผ่านภูเขานะ ถ้านายโกหกกว่าไปเจอกับพวกมันบนภูเขาแล้วไล่ล่าลงมาด้านล่าง ฉันไม่เชื่อ"

อสุรฟ้ายักไหล่กล่าวว่า

"ฉันเปื่อนี้ ก็เลขาอะไรเล่นแก๊เซ็ง แต่ไม่คิดพวกมันจะเก่งแบบนั้น โดยเฉพาะไอ้หนุ่มหัวล้านนั้น"

อสุรเทวีจึงมองอสุรฟ้าก่อนจะกล่าวว่า

"ลองเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฉันฟังซิ"

อสุรฟ้าก็ไม่ได้ปฏิเสธ เริ่มเล่าเรื่องทั้งหมดออกมา พอเล่าจบอสุรฟ้าก็กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"มันฆ่าลูกสมุนของฉัน มันจะต้องตาย ฉันจะต้องแก้แค้นให้ได้!"

อสุรเทวีหนึ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ถ้ามันรีดไถคนของนาย บางทีมันอาจจะยังไม่ได้ฆ่าคนของนายก็ได้ ลองดูรายชื่อสิ"

อสูรฟ้าก้มหน้าลงกนาฬิกาตรวจเช็ครายชื่อกลุ่ม เมื่อพบว่าทุกคนยังอยู่ดีมีสุข เขาก็แสดงความยินดีวูบหนึ่ง ก่อนจะลุกพรวดพราดขึ้นยืน

"พวกเราไปกันเถอะ ฉันจะต้องรีบไปช่วยพวกเขา" อสูรฟ้ากล่าวเสียงดัง

"ใจเย็นๆ บางทีอาจจะมึนกับคัก ปล่อยเรื่องนี้ให้ฉันตรวจสอบก่อน"

อสูรเขียวกล่าวจบก็มองหาสัตว์อสูรที่อยู่แถวนั้น เมื่อพบเห็นสัตว์อสูรงูเห่ายักษ์ตัวเื่องอยู่ห่างออกไปเกือบหนึ่งร้อยเมตร อสูรเขียวก็หายตัวไปทันที

ไม่นานเขาก็กลับมา

"ตอนนี้ฉันส่งสัตว์อสูรงูเห่ายักษ์ไปคุลาคเลาก่อน ถ้าปลอดภัยพวกเราค่อยตามไป"

อสูรเขียวกล่าวขึ้น อสูรฟ้าพยักหน้ารับ เพราะเขาก็ไม่รู้ฝ่ายตรงข้ามจะวางแผนซุ่มโจมตีอีกไหม

ด้านอสูรเขียวพูดคุยกับอสูรฟ้าชั่วคราว เพราะเขากำลังใช้ดวงตาข้างหนึ่งติดตามสัตว์อสูรงูเห่ายักษ์ไป

เกือบสิบนาที สัตว์อสูรงูเห่ายักษ์ก็ไปถึงสถานที่ต่อสู้อย่างได้การเฝ้ามองของอสูรเขียวได้สั่งให้สัตว์อสูรงูเห่ายักษ์เคลื่อนไหวไปตามเส้นทางที่มีร่องรอยถูกลากไป

ไม่นานสัตว์อสูรงูเห่ายักษ์ก็พบเห็นผู้เล่นจำนวนสิบห้าคนถูกเชือกผูกติดกับต้นไม้ไว้ พร้อมกับมีข้อความเขะเขี่ยเขียนแปะไว้ที่ร่างผู้เล่นว่า

'อสูรฟ้าฝีมือถึงนั้นๆ แม้จะสมควรเป็นคนยกธงดำให้หมอบอสอย่างฉัน ก็ยังต้องพิจารณาอย่างหนัก

ป.ล. ไม่ใช่พิจารณาว่าเก่งนะ แต่กากเกิน เอ้อ...คิดจะปล้นฉันเร็วไปร้อยปีไว้ย!

อสูรเขียวถึงกับอึ้งไปพักใหญ่ เขาคงไม่กล้าบอกเรื่องข้อความกับอสูรฟ้าแน่ๆ เพราะไม่อย่างนั้นอารมณ์โมโหของอสูรฟ้าคงจะต้องระเบิด

ออกมาจนคลั่ง

อสูรเขียวคั่งคลินใจสั่งให้สัศวอสูรภูเห่ายักษ์ไปช่วยเหลือแทน แต่เมื่อสัศวอสูรภูเห่ายักษ์เลื้อยเข้าไปหากลุ่มผู้เล่น อสูรเขียวก็ล้มหายหลังพร้อมกับเสียงระเบิดดังสนั่นไปทั่วทั้งป่า ใบไม้รอบตัวถึงกับร่วงพรั่งมา อสูรฟ้าลูกพรวดพราดขึ้น เขายืนมองไปยังทิศทางของคอกเห็ดที่ปรากฏเหนือท้องฟ้า

อสูรฟ้าไม่ต้องเคา จากอาการที่อสูรเขียวล้มและระเบิดที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ มันเป็นलगร้ายสำหรับเขาอย่างแน่นอน อสูรฟ้าก้มหน้าลงมองรายชื่อของเหล่าสมุน ก่อนจะกรี๊ดร้องออกมา

"อ้ากกก! ฉันจะฆ่ามันนน!"

อสูรฟ้าเตรียมพุ่งทะยานออกไป อสูรเขียวก็รีบเคลื่อนร่างมาจับร่างเขาไว้

"ใจเย็น ถ้านายไป นายอาจจะติดกับดักของมันอีก"

อสูรเขียวกล่าวขึ้นอย่างรีบร้อน

"ฉันไม่สน! ฉันจะฆ่ามัน คนของฉันถูกมันฆ่าตาย ฉันต้องฆ่ามัน แก่แก่นให้แก่ทุกคน"

อสูรฟ้ากรี๊ดร้อง พร้อมกับคืบรนให้หลุดจากการยึดจับของอสูรเขียว

"ฟังฉันอธิบายก่อน เอ้! พวกนายมองบ้าอะไรอยู่ ช่วยกันมาจับอสูรฟ้าไว้"

อสูรเขียวหันไปตะคอกไล่เหล่าสมุน พวกเขาจึงรีบขยับตัวเข้ามาช่วยกันจับร่างของอสูรฟ้าตกลงกับพื้น

"ปล่อยฉัน! พวกนายกลัวข้าขวางฉันหรือ อสูรเขียวทำบ้าอะไร"

อสูรฟ้าร้องโวยวาย

"หุบปากและหยุดบ้าได้แล้ว! คนฆ่าสมุนของนายคือฉัน เข้าใจไหม ฉันพลาตัวเอง"

อสูรเขียวร้องตะโกนสุดเสียงด้วยความโมโหเหมือนกัน ทำให้อสูรฟ้าตะลึงไปชั่วขณะ

"หมายความว่ายังไง" อสูรฟ้าถาม

"สัศวอสูรของฉันไปติดกับดักระเบิดที่พวกมันวางเอาไว้ ฉันขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้เรื่องมันเป็นแบบนี้"

อสูรเขียวตอบ ทำให้อสูรฟ้าพุดอะไรไม่ออก

"ปล่อยฉันได้แล้ว" อสูรฟ้ากล่าวขึ้น

เหล่าสมุนต่างก็มองไปยังร่างของอสูรเขียว เมื่อเขาพยับหน้า ทั้งหมดก็ปล่อยร่างของอสูรฟ้าเป็นอิสระ

"ไม่ต้องขอโทษฉันหรอก ฉันควรจะขอบคุณนายมากกว่า เพราะถ้าฉันไปเอง บางทีตอนนี้ฉันคงโดนระเบิดตายไปแล้วก็ได้" อสูรฟ้ากล่าวขึ้น

"เสียงระเบิดคงทำให้อสูรแดงกับอสูรน้ำเงินตื่นตัว พวกเขาคงเรียกระดมพลในเร็วๆ นี้แน่นอน"

สิ้นเสียงของอสูรเขียว โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นจริงๆ

จุดตรวจสอบที่สอง

เสียงระเบิดทำให้เฒ่าฟ้าพื้นเกือบตกภูเขา โชคดีที่ตัวต้นไม้ต้นจึงรอดมาได้อย่างฉิวเฉียด เฒ่าฟ้าพื้นมองไปยังคอกเห็ดที่ทะยานขึ้นมาอยู่ในอากาศ

"บ้าจริง! ใครมาเล่นประทัดแถวนี้วะ เคี้ยวปุ๊บจะฟาดให้กันลายเลย หัวใจแทบวาย" เฒ่าฟ้าพื้นบ่น

"นั่นมันเป็นบริเวณจุดตรวจที่สามของข้าไม่ใช่หรือ แสดงว่ามีคนอยู่ที่นั่น จะเป็นกลุ่มผู้เล่นเมื่อวานหรือเปล่า พวกคนหนุ่มมันชอบทำอะไรเสี่ยงคงจริงๆ ไม่ไหวๆ"

เฒ่าฟ้าพื้นบ่นต่อ แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้

"หรือมันพบภูเขารูปปั้นกบแล้ว และกำลังแย่งกันกับกิลด์อื่นๆ ไม่ได้ๆ ข้าต้องรีบไปแย่งด้วย"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวจบก็ใช้ท่าร่างวิชาตัวเบาพุ่งลงจากภูเขาด้วยความเร็วสูง

ห่างจากจุดตรวจที่สามไม่กี่โกลน

ฉางซา กับพวกหยุกพักการเดินทาง และหันกลับไปมองยังคอกเห็ดที่เกิดขึ้นบนท้องฟ้า

"ฮ่าๆ! เป็นไง บอกแล้วฝีมือฉันไม่มีตก" เทพกระบี่ไร้สำนักคุยเฟื่อง

"เบ๊หนึ่งโคตรเทพ" อุ้งเงินเอ๋ยปากชมเชย

"ไม่รู้! อสูรฟ้ามันเป็นคนมาช่วยเอง หรือเป็นคนตระกูลอสูรคนอื่น ๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร มันก็เป็นเรื่องดีสำหรับพวกเราทั้งนั้น ฮ่า ๆ!"
เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขี้มุก

นางซาเรียก็ใช้ทักษะดวงตาเวทามองไปยังตำแหน่งระเบิด ก่อนจะหันหน้ามามองสองหนุ่มกล่าวว่า

"ฉันเห็นสัตว์อสูรสูงเห่ายักษ์ที่นั่น มันบาดเจ็บสาหัส น่าจะถูกส่งงานมาจากอสูรเขียวผู้ควบคุมสัตว์อสูร"

นางซากล่าวสันนิษฐาน ข้อมูลของตระกูลอสูรนี้ เขาได้มาจากกลุ่มลูกสมุนที่ถูกจับตัวไว้ก่อนหน้านี้

"น่าเสียดาย อสูรเขียวนี้มันฉลาดจริงๆ" เทพกระบี่ไร้สำนึกบ่นอุบ

"อสูรฟารอคตัวไป พอเห็นลูกสมุนตายคงแค้นพวกเราจับใจ" อุ๋เงินกล่าวขึ้น

"แค้นแล้วทำไม พวกมันมาหาเรื่องพวกเราเองเองช่วยไม่ได้ เคี้ยว ถ้าพวกมันมาแก้แค้น ฉันจะให้พวกมันเจอหนักยิ่งกว่านี้"

เทพกระบี่ไร้สำนึกคำรามน้ำเสียงโรคจิต

"อย่าไปสนใจพวกมันเลย ออกเดินทางกันเถอะ จุดหมายของพวกเราอยู่อีกไกล"

นางซากล่าวจบ ทั้งหมดก็เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

เกือบครึ่งชั่วโมง

ผู้เล่นกิลด์มังกรเพลิงก็มารวมตัวกันที่จุดเกิดเหตุ ปัจจุบันค้นไม่หายไปเป็นบริเวณกว้าง ห่างออกไปไม่ไกลมีซากสัตว์อสูรสูงเห่ายักษ์ที่ถูกอสูรฟ้าม่าตายเพื่อระบายความแค้นอยู่

"ถ้าอสูรฟ้าบอกเป็นความจริง พวกเราคนเดียวคงทำอะไรมันไม่ได้แน่" อสูรแดงกล่าวขึ้น

"ฉันว่า ไม่ควรไปยุ่งกับพวกมัน"

อสูรน้ำเงินเสนอ อสูรฟ้าทำหน้าที่ไม่พอใจกล่าวว่า

"นายกัลมันหรือไง"

อสูรน้ำเงินยกไหล่กล่าวว่า

"ฉันไม่ได้กลัว แต่ฉันคิดว่ามันเสียเวลาที่จะไปสู้รบวากับคนผ่านทาง"

"แล้วถ้ามันมีเป้าหมายที่ภูเขารูปปั้นกบเหมือนพวกเราล่ะ"

อสูรฟ้าถามต่อ ทำให้อสูรน้ำเงินนิ่งเงียบไป

"เอาเป็นว่า ถ้าพวกเราเห็นมันครั้งต่อไป อย่าอวดเก่งไปปะทะกับมัน
คนเดียว อย่างน้อยจะต้องมียอดฝีมือสองคนถึงจะพอฆ่ามันได้"

อสูรแดงกล่าวตักบท

"แล้วเรื่องสำรวจจุดที่สาม จะเอาอย่างไรต่อ" อสูรเขียวเอ่ยปากถาม

"ฉันคิดว่า ภูเขารูปปั้นกบไม่น่าจะอยู่ที่นี้ เราควรไปสำรวจจุดต่อไป
เลย" อสูรน้ำเงินแนะนำ

"แต่ฉันต้องรอสมุนของฉันฟื้นขึ้นมาก่อน" อสูรฟ้าเอ่ยปากแทรก

"งั้นฉันจะนำหน้าไปสำรวจเอง เราจะได้ไม่เสียเวลา"

อสูรเขียวเสนอตัว อสูรแดงนั่งคิดเล็กน้อยก็พยักหน้ากล่าวว่า

"ดีเหมือนกัน อสูรน้ำเงินนายไปกับอสูรเขียว เพื่อมีสถานการณ์
ฉุกเฉิน ส่วนฉันจะรอคนของอสูรฟ้าแล้วจะเดินทางไปด้วยกัน"

เมื่อไม่มีใครคัดค้าน ทั้งหมดก็แยกกันเป็นสองกลุ่ม

ห่างออกไปไม่ไกลนัก

เม่าฟ้าพื้นไช้กลองสองทางไกลตรวสอบดูผู้เล่นกิลด์มังกรเพลิง

"นี่มันกลุ่มตระกูลอสูรของกิลด์มังกรเพลิงไม่ใช่หรือ"

เม่าฟ้าพื้นกล่าวจั้นเบาๆ

"มีพวกมัน การหาภูเขารูปปั้นกบของข้าคงเป็นปัญหาใหญ่แน่"

เม่าฟ้าพื้นกล่าวต่อ

"แต่...ใครเป็นคนปะทะกับกิลด์มังกรเพลิง อย่าบอกนะว่า เป็นกลุ่ม
คนที่มีอสูรในปกครองนั่น เอ้อ...ศัตรูรอบตัวข้าล้วนแต่อันตรายทั้งนั้น ข้า
ต้องระวังตัวให้มากกว่าเดิม"

เม่าฟ้าพื้นกล่าวเตือนตัวเอง

"ดูเหมือนมันจะแยกออกเป็นสองกลุ่ม แสดงว่าบริเวณนี้พวกมันได้
สำรวจไปแล้ว ข้าก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาสำรวจที่นี่ต่อ อาศัยช่วงเวลาที่
พวกมันคนน้อยๆ ไปสำรวจจุดที่สี่ดีกว่า"

เม่าฟ้าพื้นกล่าวจบก็เก็บกลองสองทางไกล และเคลื่อนร่างหายไป
อย่างรวดเร็ว

3

ไร่เงาโมยไ้

กลุ่มของฉางชาที่อยู่ค้ำหน้าสุด

เทพกระบี่ไร้สำนึกสะกิดบอกฉางชาแล้วว่า

"ดูเหมือนพวกมันจะตามดูเราอีกแล้ว บอส"

"งั้นก็โบกมือให้พวกเขาหน่อย" ฉางชาตอบยั้มๆ

เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะ ชักชวนอุ้งเงินยกมือขึ้นโบกทักทายกับสัตว์
อสูรที่อยู่บนท้องฟ้า อุ้งเงินแม้จะทำตามที่เทพกระบี่ไร้สำนึกบอก แต่ก็ยัง
เกิดความสงสัยจึงกล่าวขึ้นว่า

"เราไม่จำเป็นต้องหลบแล้วหรือ"

"พวกมันเห็นพวกเราแล้ว ไม่จำเป็นต้องหลบอีก พวกมันส่งสัตว์อสูร
มาสอดแนม ตามประสพการณ์ของฉัน พวกมันจะไม่โจมตีพวกเราเร็วๆ นี้"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

"ทำไมละ พวกเขามีกำลังสำรองอยู่ไม่ใช่หรือ พวกเขาน่าจะแค่นะ
ที่พวกเราเล่นงานพวกเขาตายคาที่"

อุ้งเงินถาม

"สงครามการต่อสู้ด้วยกำลัง มันไม่เหมือนกับสงครามการค้าที่นาย

เคยมีประสบการณ์มา เบ๊สอง สงครามต่อสู้พลาคคือตายระดับลค การจะ
กำชัยชนะในมือจะต้องผ่านการคิดคำนวณถึงความได้เปรียบมาอย่างดี การ
สอคนแนมของคู่ต่อสู้เพื่อนำไปวิเคราะห์ก่อน ถ้าคิดจะสู้จริงๆ พวกเขาจะต้อง
ใช้เวลาวางแผนอีกช่วงหนึ่ง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกอธิบย

"โอ...เบ๊หนึ่งเทพจริงๆ สมแล้วที่เป็นมือขวาของบอส" อุ๋เงินกล่าว
ชมเชย

เทพกระบี่ไร้สำนึกเงยหน้ามองสัตร์อสูรประเวทณที่บินอยู่บนท้องฟ้า

"บอส สัตร์อสูรณกัตัวนี้ขาวอวบน่ากินมากๆ ทักษะของบอสสอยมัน
ลงมาอย่างกินได้ไหม"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้นลอยๆ

"ไม่ไหวหรอก มันอยู่สูงขึ้นไปตั้งสองกิโลเมตร ฉันทำอะไรมันไม่ได้
และถ้าฝ่ายตรงข้ามมีประสบการณ์มาอย่างโชกโชน เขาจะระวังตัวไม่ให้
สัตร์อสูรตัวนี้ลคเพดานบินลงมาจนอยู่เหนือพื้นดินต่ำกว่าหนึ่งกิโลเมตร"

ฉางซาตอบในขณะที่เดิน

"ว่า...อคकिनกขาวๆ อวบๆ เลย" เทพกระบี่ไร้สำนึกบ่น

อุ๋เงินยังเป็นจอมสงสัยเช่นเดิมจึงกล่าวขึ้นว่า

"ทำไมถึงห้ามไม่ให้กบินต่ำกว่าหนึ่งกิโลเมตรกับบอส"

"เพราะทักษะพลังการทำลายระยะไกลของผู้เล่นระดับ 70 จะอยู่
ในเกณฑ์นี้"

ฉางซาตอบจบก็ชะงักเล็กน้อย เมื่อเขามองผ่านดวงดาซอมบี้แมน
แล้วพบเห็นสัตร์อสูรสูงเห่ายักษ์จำนวนมากอยู่ด้านหน้า

"ดูเหมือนด้านหน้าจะเป็นรังของสัตร์อสูรสูงเห่ายักษ์" ฉางซากล่าวขึ้น

"เยอะไหมบอส" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม

"เท่าที่เห็นคงประมาณร้อยกว่าตัว แต่ไฟของมันมันบัพันไป" ฉางซา
ตอบ

ไร้เงาที่นั้งบนไหล่ของกาก 2 ดวงตาวาวโรจน์ทันทีเมื่อได้ยินฉางซา
พูดถึงไฟ มันรีบโยนถั่วในมือทิ้งและจ้องไปในทิศทางข้างหน้าอย่างยินดี

"เราเดินอ้อมได้ไหม บอส" อุ๋เงินถาม

"ไม่ได้ มันเป็นเส้นทางบังคับ เราต้องฝ่าไปเท่านั้น" ฉางซาตอบ

"แต่ถ้าเราฝ่าไปก่อน พวกที่ตามมาก็เบาแรงนะสิ คิไม่คิถ้าพวกมัน
คิดร้าย อาจจะโหมตีพวกเราที่เป็นไปได้"

เทพกระบี่ไร้สำนึกให้เหตุผล

"เทพอ้วนพุดถูก เราน่าจะให้กิลด์มังกรเพลิงเป็นตัวเปิด แต่พวกเรา
ต้องหาสถานที่หลบซ่อนตัวก่อน"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ

กิลด์มังกรเพลิง

ภายใต้การนำของอสูรเขียวและอสูรน้ำเงิน ทั้งหมดกำลังไล่ตามหลัง
กลุ่มของฉางซาไปต่างๆ แต่รู้ๆ อสูรเขียวกลับถอนใจกล่าวว่า

"พลังของทักษะหมดแล้ว น่าเสียดายที่ไม่ได้เห็นการตัดสินใจของ
พวกมัน"

"หมายความว่ายังไง" อสูรน้ำเงินถาม

"ห่างจากตำแหน่งของเราประมาณหกกิโลเมตร เป็นรังของสัตว์อสูร
งูเห่ายักษ์จำนวนมาก แต่เนื่องจากพลังการควบคุมสัตว์อสูรของฉางซามอด
ก่อน ทำให้ไม่รู้ตัวพวกมันจะทำอะไรต่อ" อสูรเขียวตอบ

"นายก็ใช้ทักษะใหม่สิ"

อสูรน้ำเงินกล่าวขึ้น อสูรเขียวเบ้าปากกล่าวว่า

"นายมองไปรอบๆ สิ นายเห็นสัตว์อสูรนกยักษ์สักตัวไหม ถ้าจะใช้
สัตว์อสูรอื่นๆ อาจถูกทำลายง่ายๆ นายก็รู้พลังของไอ้หัวล้านชื่อ หมอบอส
นั่นคิแล้วนี่ เออ...อีกเรื่อง พวกมันรู้แล้วพวกเราตามดูพวกมัน"

"พวกมันรู้!" อสูรน้ำเงินร้องอุทาน

"ใช่ พวกมันยังโบกมือให้ฉฉนเลย" อสูรเขียวตอบ

"มันอาจโบกมือไล่นกก็ได้มั้ง"

อสูรน้ำเงินคิดในแง่คิ อสูรเขียวส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไอ้หน้าหล่อในกลุ่มมันยกนี้วกกลางให้ฉฉนด้วย นายยังคิดว่ามันไล่นกอีกไหม"

อสูรน้ำเงินอิงไปหลายวินาที ก่อนจะเปลี่ยนประเด็นถามต่อว่า

"เมื่อมีรังงูขวางหน้า งั้นพวกเราจะทำยังไงคิ"

"ฉฉนยังไม่มีแผน ฉฉนต้องรู้ให้ได้ก่อนว่า กลุ่มคนพวกนั้นมันฝ่าไป

โหม" อสูรเขียวตอบ

"ฉันจะข้าอยู่ทำไม รับผิดชอบการสิ"

อสูรน้ำเงินกล่าวเร่งรีบ อสูรเขียวทำหน้าที่เพื่อโลกกล่าวว่า

"นายนี้มันความจำปลาทองจริงๆ เพิ่งบอกไปเมื่อครู่ สัตว์อสูรนก
มันหายาก ต้องให้ทุกคนไปกระจายกันหา ดู ถ้าพบเจอสัตว์อสูรนก ให้รีบ
มาแจ้งฉัน"

"โอเค โอเค"

อสูรน้ำเงินตอบรับ ก่อนจะหันไปสั่งงานลูกสมุนให้กระจายกันออกไปตามหาสัตว์อสูรนกอะไรก็ได้ที่อยู่ในบริเวณนี้

ด้านเผ่าฟ้าพื้น ใช้เส้นทางลัดอ้อมกลุ่มของมังกรเพลิงไปอย่าง
ระมัดระวัง แม้แต่สัตว์อสูรนกที่อสูรเขียวส่งไปติดตามนางซาก็ไม่พบเห็น
ร่องรอยของเผ่าฟ้าพื้น

ห่างจากกลุ่มนางซาประมาณ 500 เมตร เผ่าฟ้าพื้นกำลังอิง เพราะ
เมื่อครู่ตัวเองยังสามารถจับความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนที่มือสูรในปกครอง
ได้ แต่จู่ๆ คนกลุ่มนั้นก็หายตัวไป

"เป็นไปได้ไม่ได้! พวกมันจะฝากลุ่มสัตว์อสูรออกไปนอกเขตหนึ่ง
กิโลเมตรแล้ว"

เผ่าฟ้าพื้นกล่าวขึ้น

"ทักษะสำรวจ พบเห็นการเคลื่อนไหวของสัตว์อสูรสูงเหย้ากษัตริย์น้อย
มาก ไม่มีทางที่พวกมันจะเพิ่งข้ามผ่านไปเค็ดซา"

เผ่าฟ้าพื้นรำพึงเบาๆ หลังจากคิดใคร่ครวญอย่างดี

"เค็ดซาสิ หรือมันรู้ ข้าตามพวกมันมา เลยใช้ทักษะอำพรางเพื่อรอ
ข้าไปติดกับดัก"

เผ่าฟ้าพื้นกล่าวพร้อมกับหันหน้าไปสำรวจรอบตัวอย่างหวาดระแวง

"เป็นไปได้ไม่ได้ มันจะหลบอยู่แถวนี้ ไม่งั้นทักษะระวังภัยของข้าก็น่า
จะเตือนแล้ว จริสสิ! ยังมีอีกวิธีที่สามารถหลบรอดจากทักษะสำรวจได้"

เผ่าฟ้าพื้นกล่าวขึ้น

"พวกมันลงไปใต้ดิน"

เผ่าฟ้าพื้นกล่าวเสียงเรียบ

ที่ได้คืน

นางซากับพวกกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ เทพกระบี่ไร้สำนึกผู้ใช้ทักษะชุดสุสานทำห้องใต้ดินเดินมานั่งลงข้างๆ นางซากล่าวว่า

"จัดการอำพรางทางลงเสร็จแล้ว ถ้าพวกมันไม่ตรวจอย่างละเอียด ไม่มีทางพบที่นี่แน่"

"เบ๊หนึ่งโคตรเจ๋งเลย ฉันทจะต้องไปหาซื้อคัมภีร์ชุดคืนมาไว้ในครอบครองบ้างแล้ว"

อุ๋เงินเอ่ยปากชมเชย

"ไร้เงาหายตัวไปไหนแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเอ่ยปากถาม เมื่อไม่เห็นมันอยู่กับโครงกระดูกเหมือนเคย นางซาชี้ไปยังมุมหนึ่งของห้องใต้ดินที่มีรูปชุดลึกลงไปกล่าวว่า

"อยู่โน่น"

"ไร้เงาไปไหนหรือ บอส" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม

"ไม่รู้สิ แต่ก็คงไม่มีอันตรายกับมันหรอก"

นางซาตอบ เพราะด้วยระดับพื้นฐาน 69 ไม่ว่าจะเป็นสัตว์อสูรหรือผู้เล่นแถวนี้ แทบไม่มีโอกาสฆ่ามัน

"พวกเราต้องรอนานไหมบอส ถึงจะออกเดินทางต่อไปได้" อุ๋เงินเอ่ยปากถามบ้าง

"มันขึ้นอยู่กับกิลด์มังกรเพลิง ถ้าพวกเขาเลือกจะบุกฝ่ารังสัตว์อสูรภูเขาหิวกัษเร็ว พวกเราก็ได้ไปเร็ว แต่ถ้าไม่ พวกเราก็ยังคงรอคอยต่อไป" นางซาตอบ

"แล้วเรื่องคาเฒ่ากิลด์เซียนเหยียบฟ้าที่มีทักษะคล้ายๆ กับของบอสล่ะ บอสว่าตอนนี้คาเฒ่าอยู่แถวนี้ด้วยหรือเปล่า"

เทพกระบี่ไร้สำนึกถามบ้าง นางซาใช้มือลูบคางกล่าวว่า

"เสียงระบือน่าจะทำให้คาเฒ่าตื่นตัว มีความเป็นไปได้สูงที่จะไล่ตามหลังมา แต่คาเฒ่าจะอยู่ก่อนคนของกิลด์มังกรเพลิงหรืออยู่ด้านหลังสุด ฉันทก็เคาไม่ถูกเหมือนกัน เพราะหาร่องรอยคาเฒ่าไม่พบเลย"

"ระดับบอสหาไม่เจอ แสดงว่าคาเฒ่าคนนี้เก่งในการหลบซ่อนตัวมาก"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวน้ำเสียงทึงๆ อยู่บ้าง

เมืองวาริ กิลด์เซียนเหยียบฟ้า

"ว่าไง...ไอ้แกฟ้าพื้น พบเจอภูเขารูปปั้นกบหรือยัง ข้ากำลังรอความหวังจากเอ็งอยู่นะ"

เฒ่าทะเลเอ๋ยปากถาม เมื่อกรับสายเฒ่าฟ้าพื้นที่โทรเข้ามา

"ยังหาไม่เจอ คนมาตามหาภูเขารูปปั้นกบเหมือนข้ามีแค่สายแข็งทั้งนั้น รู้ไหมกิลด์มังกรเพลิงมันส่งไอ้เด็กตระกูลลอสุรมาหาเลยนะโว้ย"

เฒ่าฟ้าพื้นโวยวาย

"ก็แค่เด็กตระกูลลอสุร ข้าใช้นิ้วเดียวสู้ก็ชนะพวกมันง่ายๆ แล้ว"

เฒ่าทะเลคุยโว

"นั่นมันเอ็ง ไม่ใช่ข้า"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวน้ำเสียงหงุดหงิด

"สถานการณ์เมืองวาริเป็นไงบ้าง บอสลับนั้นมันมาถึงไหนแล้ว"

เฒ่าฟ้าพื้นเปลี่ยนประเด็นคุย

"พวกมันเข้ามายังเขตแดนเมืองวาริแล้ว แต่พวกมันจะไปโจมตีที่เกาะไหนก่อนยังคงเดาไม่ถูก เพราะทุกกิลด์ต่างก็ใช้สมุนไพรระดับสูงที่ตัวเองปลูกไว้ปล่อยหลอกให้พวกมันหยุดการเดินทางชั่วคราว หรือไม่ก็เปลี่ยนทิศทาง"

เฒ่าทะเลตอบ

"พวกเอ็งมันโคตรไร้สาระ อยู่ๆ ก็ไปสร้างความแข็งแกร่งให้พวกมันเพิ่ม แบบนี้เดี๋ยวก็ช่วยกันพอดี"

เฒ่าฟ้าพื้นบ่นอุบ

"แล้วเอ็งจะให้ทำไง ปลอ่ยให้บอสลับทุกตัวมุ่งหน้ามาเกาะเทพคันไม้หรือ แบบนั้นก็ไมต่างกับฆ่าตัวตายอยู่ดี แต่ตอนนี้ข้ายังมีความหวังอยู่ที่เอ็งนะโว้ย ไอ้แกพ่ายพและอีกหลายคนบอกข้าว่า ถ้าข้าได้ใบบวชมาและได้ฝึกทักษะนะจิงจัง มันจะทำให้ข้าสามารถหยุดเวลาได้สิบวินาที แม้ไม่ใช่ห้านาทีก็ตาม แต่ข้ามั่นใจ สามารถใช้การหยุดเวลานี้ลับบอสลับตัวไหนก็ได้"

เฒ่าทะเลกล่าวอธิบาย

"เฮ้อ...ข้าจะทำให้ดีที่สุด แต่กำลังพลสำรองของข้าอยู่ไหน ในสถานการณ์ปัจจุบันข้าต้องมีกำลังเสริม หากคนเดียวไม่ไหวหรอก"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวขึ้น

"ข้าส่งเฒ่าผัดซีกับเฒ่าสลัดไปหาเอ็งแล้ว คงจะถึงในเร็วๆ นี้"

เฒ่าทะเลตอบ

"ข้ายังมีคำถามอีก ทำไมไม่เห็นกิลด์สามราชนัสนวรรค์กับกิลด์อื่นๆ
แถวนี้เลยวะ เพราะข้ามันใจตอนนี้ใครๆ ก็คงหวังจะได้ไปบวชกันทั้งนั้น"

เฒ่าฟ้าพื้นถาม

"พวกมันแต่ละกิลด์ก็ส่งคนไปเหมือนกัน พวกมันโชคร้ายไม่มีคนอยู่
ใกล้กับเทือกเขาสัตว์สวรรค์เหมือนเรา ดังนั้นก็ต้องใช้โอกาสทองที่พวกมัน
ยังไม่มาถึง รีบหาภูเขารูปปั้นกบให้พบ ส่วนตระกูลอสูรของกิลด์มังกรเพลิง
ถึงมันจะเจ๋งอยู่บ้าง แต่การจะเล่นงานเอ็ง พวกมันยังค้อยประสบการณ์
ตามเล่ห์เอ็งไม่ทันหรอก ฮ่าๆ! ข้าพุดูกใหม่ ไอ้เฒ่าเจ้าเล่ห์ฟ้าพื้น"

เฒ่าทะเลล่ำยืมๆ

"แต่มีบางกลุ่มที่ข้าพบ และยังไม่แน่ใจในความสามารถของพวกมัน
และไม่รู้ด้วยมันเป็นพวกไหน"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวขึ้น

"เอ็งจะไปสนใจอะไรพวกมันมากมาย คนที่ออกไปตามหาไบบวซมี
ไม่น้อย พวกมันอาจจะเป็นหนึ่งในกิลด์ใดก็ได้ ขอเพียงมันไม่มาขวางทาง
เอ็งก็ไม่ต้องไปยุ่งกับพวกมัน"

เฒ่าทะเลล่ำยืมๆ

"ข้าไม่มั่นใจมันเป็นศัตรูกับพวกเราหรือเปล่า แต่กิลด์มังกรเพลิง
น่าจะปะทะกับมันมาก่อน และดูเหมือนจะเกิดความเสียหายขึ้นด้วย"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวต่อ ทำให้เฒ่าทะเลหัวเราะออกมาดังลั่น

"นั่นก็เป็นโอกาสทองของเอ็งแล้ว ปล่อยให้พวกมันพัดกัน ส่วนเอ็ง
ก็รีบมือเปิบ"

เฒ่าทะเลแนะนำ

"หึๆ เอ็งพุดมันง่าย แต่ปฏิบัติมันยาก ข้ารู้สึกว่ ทั้งกิลด์มังกร
เพลิงและคนกลุ่มนั้นล้วนกินยาก ข้ามีทักษะตรวจสอบ กิลด์มังกรเพลิงมี
ทักษะควบคุมสัตว์สออดแนม ส่วนคนกลุ่มนั้นน่าจะมึทักษะคล้ายๆ กับของ
ข้าอยู่ด้วย"

เฒ่าฟ้าพื้นอธิบาย

"เออจริงสิ! ข้ามีอีกเรื่องจะบอก"

เฒ่าฟ้าพื้นพูดยังไม่จบ เฒ่าทะเลก็กล่าวขึ้นว่า
"ไอ้แก่ฟ้าพื้น ข้ามีประชุมคว่น เคี้ยวค่อยคุยกันใหม่ จำไว้! ข้าฝาก
ความหวังไบบวชไว้ที่เอ็งมากกว่าไอ้แก่ผักชีกับไอ้แก่สลัดนะ"
เฒ่าทะเลกล่าวจบก็วางสายไป ทำให้เฒ่าฟ้าพื้นได้แต่อึ้ง
"เฮ้อ...กำลังจะบอกกลุ่มคนพวกนั้นให้งานอสุรได้ ไม่ฟังกันซะงั้น"
เฒ่าฟ้าพื้นบ่นอุบ ก่อนจะหยิบเอาอาหารแห้งในกระเป๋ามิติดอกมา
กิน เพราะตัวเองยังต้องหลบซ่อนตัวอีกนาน ดังนั้นหาอะไรรองท้องไว้ก่อน
เวลาทำงานจะได้ไม่หิว

กิลด์สามราชันสวรรค์

ราชันนภาหลังจากปล่อยลูกน้องส่วนหนึ่งดำเนินการใช้สมุนไพรเพิ่ม
ระดับพื้นฐาน ทำการล่อหลอกให้บอสลับหยุดเดินทางชั่วคราว หรือไม่ก็
เปลี่ยนทิศทางแล้ว เขาก็รีบเร่งเดินทางไปยังเทือกเขาสวรรค์ เพราะไบบวช
สามารถชี้นำความเป็นความตายของกิลด์ได้เลย ดังนั้นทั้งราชันสวรรค์
และราชันนภาจึงให้ความสำคัญกับมันมาก

ราชันนภากำหนดเวลาพักผ่อนเพียงสามชั่วโมงต่อวันเท่านั้น เพราะ
สถานการณ์เร่งด่วน เขาจะต้องทำภารกิจระดับสูงนี้ให้เสร็จเร็วที่สุดเท่าที่
จะทำได้

ราชันสวรรค์ได้สอบถามพระสังฆราชแล้ว ถ้าได้บวชปุ๊บ สามารถ
เรียนทักษะนะจิงจังได้เลย แม้พระสังฆราชจะบอกว่า มันไม่มีประโยชน์ถ้า
เขาไปสู้กับบอสลับ แต่พวกเขาไม่คิดเช่นนั้น

"ด้วยการเดินทางในแบบปัจจุบัน ฉันจะเข้าเขตหุบเขาสวรรค์
ได้ภายในสัปดาห์"

ราชันนภา กล่าวขึ้น

"หัวหน้าคนที่สอง มีสัตว์อสูรกลุ่มหนึ่งกำลังมุ่งหน้ามาทางค่านี่"

ลูกสมุนคนหนึ่งรายงาน ทำให้ราชันนภาต้องหันไปมอง และเขาก็
พบเห็นฝูงสัตว์อสูรบินได้ขนาดใหญ่มากกำลังบินโฉบเข้ามา คนที่อยู่ด้านบน
ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นคนของกิลด์เทพสวรรค์นั่นเอง

"ไอ้สามคนบนร่างนกตัวใหญ่ น่าจะเป็นคาบิไกจกร ราชันผมแดง
และเทพหน้าดำ นึกไม่ถึงจริงๆ ราชันศาสตราจะทุ่มกำลังมาทำภารกิจใน

ครั้งนี้"

ราชันนภากล่าวจบ ทั้งสามคนที่ยืนอยู่บนร่างสัตว์อสูรนกยักษ์ก็โบกมือทักทาย ก่อนที่นกยักษ์จะบินทะยานผ่านไปอย่างรวดเร็ว สร้างความหุ้ดหุ้ดใจให้แก่ราชันนภา

"แบบนี้พวกมันคงไปถึงก่อนพวกเราแน่"

ลูกสมุนที่อยู่ข้างๆ กล่าวขึ้น

"งั้นเราจะเปลี่ยนแผนการใหม่ ฉันทกับกลุ่มคนที่มีสัตว์อสูรบินได้จะล่วงหน้าไปยังเทือกเขาสัตว์สวรรค์ก่อน ส่วนคนที่ไม่มีสัตว์อสูรบินได้ให้เดินทางตามโปรแกรมเดิม"

ราชันนภากล่าวจบก็เรียกสัตว์อสูรเลี้ยงออกมา มันเป็นมังกรสายพันธุ์ยุโรปมีหางคล้ายดาบ ตัวใหญ่มาก ผู้เล่นสามารถขึ้นไปได้นับสิบคน ผู้เล่นที่มีสัตว์อสูรเลี้ยงบินได้ต่างพากันเรียกสัตว์เลี้ยงของตัวเองออกมาเช่นกัน ราชันนภาตรวจนับกำลังพล เขาสามารถพาคนไปตามแผนใหม่ได้หนึ่งร้อยกว่าคน ซึ่งใกล้เคียงกับกิลด์เทพสวรรค์ที่ล่วงหน้าไปแล้ว

"อีกสามร้อยคนให้ทำตามแผนเดิม ฉันทจะไปก่อน"

ราชันนภากล่าวจบก็สั่งให้สัตว์อสูรเลี้ยงบินทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าไม่นานก็หายไปจากสายตา

กิลด์เซียนเหยียบฟ้า

เผ่าสลัดกับเผ่าผักชีเดินทางโดยใช้แผนที่ลับของกิลด์ ทำให้ไม่ไปทับซ้อนกับเส้นทางที่คนอื่นใช้กันอยู่ การเดินทางครั้งนี้ได้ใช้สัตว์อสูรนกกระยางขาวคู่ของเผ่าผักชีและเผ่าสลัดเป็นพาหนะ โดยใช้วิธีให้สัตว์อสูรสลัดกันเป็นพาหนะเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน

สองเผ่าวัยซราตัดสินใจพาลูกน้องยอดฝีมือระดับสูงห้าคนล่วงหน้าไปด้วยกันก่อน ส่วนกองกำลังที่ตามหลังกมา ให้เร่งรีบเดินทางไปตามสบเร็วที่สุด

"กิลด์อื่นๆ ส่งคนมาหาไปบวชเยอะมาก พวกเรามาแค่นี้ก็คน เกิดปะทะกันจะทำยังไงวะ"

เผ่าสลัดถามขึ้น

"ข้ามั่นใจ ไม่น่าเกิดการต่อสู้เร็วๆ นี้ แต่ถ้าพวกเราไปข้ามมีโอกาส

ได้ดีกันกับกิลด์อื่น"

เฒ่าผักชีให้ความเห็น

"เฒ่าฟ้าพื้นได้รับคำสั่งเฒ่าทะเลให้เดินทางไปสำรวจก่อนแล้ว
ตอนนี้ยังเจียบอยู่เลย สงสัยยังคงหาไม่เจอ"

เฒ่าสลัคกล่าวพร้อมกับถอนใจ

"ถ้าพวกเราเดินทางแบบไม่มีพัก ไม่เกินสองวันเราจะเข้าเขต
เทือกเขาสัศวรสวรรค์ หวังว่าพวกเราจะได้ถึงที่นั่นเป็นกิลด์แรกๆ"

เฒ่าผักชีกล่าวว่าน้ำเสียงเต็มไปด้วยความหวัง

"ใบบวชในการกิจนี้สำคัญกับกิลด์พวกเรามากๆ มันหมายถึงการ
คงอยู่ของกิลด์ และความเป็นอันดับหนึ่งของกิลด์ในอนาคตของเกมอีก
ด้วย พวกเราต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น ห้ามผิดพลาด แม้จะแลกด้วยระดับ
ที่ลดลง พวกเราก็ต้องยอมรับโดยไม่เสียใจใดๆ" เฒ่าสลัคกล่าวเสียงเรียบ
เฒ่าผักชีพยักหน้ารับ เช่นเดียวกับเหล่าสมุนที่พามาด้วยทั้งห้าคน

บนเส้นทางสัญจรหลัก

กิลด์สายหมอกก็ส่งคนไปยังเทือกเขาสัศวรสวรรค์เช่นกัน พวกเขา
ไม่ได้ใช้สัศวรสูรบินได้ แต่ใช้สัศวรสูรกลุ่มวิ่งเร็วเป็นพาหนะเดินทาง

ผู้ที่รับผิดชอบเป็นผู้นำในการเดินทางคือ เมฆพยัคฆ์ เขาขี่อยู่บนหลัง
เสือตัวเหื่อง ด้านหลังยังมีร่างของสัศวรสูรวิ่งเร็วอีกหลายชนิด

"เร็วเข้า! กิลด์เทพสวรรค์นำพวกเราไปไกลแล้ว ขอให้พวกเราใช้
เส้นทางลัด ยังไงก็คงถูกกิลด์เทพสวรรค์ทิ้งห่างไปถึงหนึ่งวัน เราต้องร่น
ระยะห่างให้ได้"

เมฆพยัคฆ์หันไปบอกลูกสมุนที่ไล่ตามหลังมา

"บ้าชะมัด! เป็นคราวช่วยของกิลด์สายหมอกจริงๆ ผู้เล่นที่มีสัศวร
สูรบินได้ดันไปทำภารกิจหมก ถ้าจะรอพวกเขากลับมามันก็ไม่ต่างจาก
ฉันทิ้งสัศวรสูรไปเองแล้ว"

เมฆพยัคฆ์บ่นอุบ

"ฝ่ามือคำฟ้าที่นั่นเจอกันในเส้นทางด้านหน้าบอกว่า พรานใหญ่
เอ่อ...บอสซา ไม่ใช่สิ! นักบุญบอส อ้ากกก! ช่างมันเถอะ! ชื่อเยอะเกิน
เขาก็ไปเทือกเขาสัศวรสวรรค์เหมือนกัน ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนให้ขอความ

ช่วยเหลือจากเขา"

เมฆพยัคฆ์คิดในใจ

"ธิดาทอฝันเองก็บอกฉันว่า เขาเป็นชายหนุ่มคนนั้น นึกไม่ถึงเวลาผ่านไปไม่กี่เดือนในเกม เขากลับกลายเป็นยอดฝีมือไปแล้ว"

เมฆพยัคฆ์ส่ายหน้าพร้อมกับถอนใจยาว

"ไม่สิ บางทีเขาอาจจะมียศกิริยาก็ได้แบบหัวหน้าก็ได้ มันต้องเป็นอย่างนั้นแน่ ไม่งั้นมันเป็นไปไม่ได้เลย ผู้เล่นระดับต่ำจะกลายเป็นผู้เล่นระดับสูงภายในเวลาไม่กี่เดือน"

เมฆพยัคฆ์ตัดสินใจเชื่อแบบนั้น เพราะมันดูสมเหตุสมผลที่สุดแล้ว

รังสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ที่มีอยู่หลายร้อยรังที่นี่ ถ้ามองจากที่สูงจะเห็นได้ว่า บริเวณนี้เต็มไปด้วยรังสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ ใจกลางของรังสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ ไข่ใบใหญ่สีขาวได้หายไป ทำให้สัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์งมมากันพยายามมองหาไข่อบๆ รัง แต่ไม่พบเห็นใครมาไข่อะไรของมัน

กร๊อค! สัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์กร๊อกร้อง เมื่อพบว่าเผละแปบเดียว ไข่ของมันหายไปอีกสองใบแล้ว มันรีบขยับตัวออกจากรังและกวาดตาดูหาศัตรูที่ขโมยไข่ แต่ก็ไม่พบเห็นแต่อย่างใด

กร๊อค! เสียงกร๊อกร้องของสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ในรังข้างเคียงดังขึ้น เมื่อมันได้ประสบเหตุการณ์ประหลาดเหมือนกับแม่สูงเห่ายักษ์รังก่อนหน้านี้ชั่วครู่เดียว เหตุการณ์ประหลาดก็แพร่กระจายไปทั่ว สร้างความโกลาหลให้แก่รังสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ทั้งหมด พวกมันพากันเคลื่อนไหวเพื่อหาไข่ของตัวเองที่หายไป

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้สัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ตัวอื่นๆ หงุดหงิดขึ้นมา และเข้าโจมตีสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ตัวอื่นที่เข้ามาใกล้ไข่ของมัน

บนต้นไม้สูง

เสียงร้องและเสียงต่อสู้กันของสัตรีอสูรสูงเห่ายักษ์ ทำให้เมฆฟ้าพินประหลาดใจจนต้องใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจ

"แม่เจ้าโวย! มันเกิดอะไรขึ้นนะ หรือใกล้ถึงกรเพิงบุกแล้ว"

เมฆฟ้าพินกล่าว เมื่อเห็นการทะลุมบอนหมู่ในบริเวณรังของสัตรี

อสูรภูเห่ายักษ์

"เอ...แต่มันดูแปลกๆ ะ"

เฒ่าฟ้าพื้นกล่าวอย่างสงสัย

ห่างจากตำแหน่งของเฒ่าฟ้าพื้นไม้ไกล

กิลด์มังกรเพลิง ภายใต้การนำของอสูรเขียวและอสูรน้ำเงินได้เดินทางมาที่นี่พร้อมกับกลุ่มของเขา ภายหลังจากแน่ใจแล้ว กลุ่มคนที่ตัวเองติดตามได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย อสูรเขียวไม่รู้ว่าศัตรูได้เลือกหลบซ่อนตัว หรือได้ข้ามผ่านรังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์ไปแล้ว ดังนั้นจึงมาสำรวจด้วยตัวเอง แต่ยังไม่ทันได้สำรวจอะไร ทั้งหมดก็ได้ยินเสียงต่อสู้กันที่รังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์

"ท่าทางพวกมันจะบุกฝ่าเข้าไปในรังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์แล้ว" อสูรน้ำเงินกล่าวขึ้น

"นิ็กแล้ว พวกมันหลบซ่อนตัวแถวนี้ และเลือกจังหวะที่ฉันควบคุมสัตว์อสูรไม่ได้ ทำการบุกฝ่ารังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์ไป"

อสูรเขียวตอบ โดยหารู้ไม่ว่า...ไม่ใช่อย่างที่เขาคิดสักนิด

"พวกเราจะเอาอย่างไรต่อ" อสูรน้ำเงินถาม

"เราก็ต้องรีบไปประชิดอาณาเขตของรังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์นะสิ ถ้ามีจังหวะพวกเราจะได้อวยโอกาสข้ามไปเลย"

อสูรเขียวตอบ

"น่าเสียดาย ในกลุ่มพวกเราไม่มีใครเลี้ยงสัตว์อสูรบินได้สักตัว ไม่งั้นการข้ามผ่านที่นี่มันเป็นงานหมูๆ เลย"

อสูรน้ำเงินบ่น

"รีบไปกันเถอะ เคี้ยวโอกาสดีๆ ในการข้ามผ่านรังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์จะหายไวก่อน"

อสูรเขียวกล่าวจบ ทั้งหมดก็มุ่งหน้าไปยังพื้นที่รังของสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์

อาณาเขตรังสัตว์อสูรภูเห่ายักษ์

ไร้เงาแอบขโมยไข่สัตว์อสูรภูเห่ายักษ์มากินจนพุงกาง มันค่อยๆ

โผล่ขึ้นไปภายในรังสัตว์สูรอย่างช้าๆ โดยคืบไต่ไปบนหนึ่งที่อยู่บนหัวขึ้นสูง
มันกวาดตาไปด้านหน้าอย่างระมัดระวัง ไร้เงาฉีกยิ้มอย่างยินดีเมื่อพบว่า
แม่สัตว์สูรสูงเห่ายักษ์เจ้าของไข่ม่ออยู่

ไร้เงากำลังจะหยิบไข่ม่อบนหัวของมันลงมากิน แต่ก็ชะงักเมื่อเห็น
แม่สัตว์สูรสูงเห่ายักษ์ชะโงกหน้าเข้ามาดูจากภายนอกวัง ทำให้สายตาของ
ทั้งสองฝ่ายประสพพบเจอกัน ไร้เงารีบคว้าไข่ม่ออีกสองใบข้างตัว ก่อนจะ
คีบตัวออกจากรังสัตว์สูรสูงเห่ายักษ์

กรี๊ดๆ! กรี๊ดๆ!

เสียงกรีดร้องของสัตว์สูรสูงเห่ายักษ์ ทำให้การตะลุมบอนหยุดลง
ชั่วคราว ทุกตัวต่างก็หันมาเห็นไอตัวจิ๋วตัวหนึ่งกำลังวิ่งหนี โดยมีไข่ม่อหนึ่ง
ตั้งบนหัว และอีกสองใบวางอยู่บนเท้าหน้าทั้งสองข้าง

พวกมันเข้าใจได้ทันที ไอตัวจิ๋วประหลาดคือตัวขโมยไข่ม่อของพวกมัน
นั่นเอง

บีม! เหมือนเสียงระเบิดลง สัตว์สูรต่างกรุกันเข้าหาไร้เงาจาก
ทุกทิศทาง ไร้เงาก็ไม่รอช้าเรียกใช้ย่างก้าวพริบตากระโดดหลบซ้ายบ้าง
ขวาบ้างอย่างรวดเร็ว โดยเป้าหมายของมันคือการจะออกจากรังสัตว์สูร
สูงเห่ายักษ์ให้เร็วที่สุด

บนต้นไม้

"เฮ้! นั่นมันตัวอะไรละ เคี้ยวๆ! เอ็งอย่างวิ่งมาทางนี้สิ ข้าเคี้ยวคร้อน
นะโว้ย!"

เฒ่าฟ้าพื้นแหกปากร้องลั่น และรีบกระโจนลงจากต้นไม้ปัจจุบัน
ทันควัน

ในช่วงเวลาเดียวกัน กิลด์มังกรเพลิงภายใต้การนำของอสูรเทียวก็
แหวกพุ่มไม้โผล่ออกมาพอดี เมื่อเห็นสัตว์สูรสูงเห่ายักษ์จำนวนมากกำลัง
มุ่งหน้ามาทางนี้ ทำให้พวกเขาตกใจมาก

"หนีไม่ทันแล้ว! เตรียมรับมือ"

อสูรเทียวที่ได้สัตว์ร้องตะโกนเตือนคนในกลุ่ม

"ไอตัวเล็กถือไข่ม่อ มันเป็นตัวอะไรกัน"

อสูรน้ำเงินกล่าวขึ้น เมื่อเห็นผู้วิ่งมาเป็นสัตว์สูรตัวไม่ใหญ่นักและ

ถือไข่มาด้วย

"ไอ้เจ้านั้น...มัน"

อสูรเขียวพูดไม่ออก เขาจำได้ มันเป็นสัตว์อสูรของกลุ่มคนที่เขา
ติดตามนั่นเอง

ด้านเผ่าฟ้าพื้นก็แผ่นแนบแบบไม่มองข้างหลัง แต่ถึงกระนั้นก็ต้อง
เบรกร่างตัวโค้ง เมื่อเห็นผู้เล่นกิลด์มังกรเพลิงอยู่ด้านหน้าไม่ไกลนัก

"บ้าจริง! หนีมาผิดทางซะแล้ว"

เผ่าฟ้าพื้นรีบเปลี่ยนทิศทางในทันที แต่ก็ไม่รอดจากสายตาของ
อสูรน้ำเงิน

"ไอ้แกกิลด์เซียนเหยียบฟ้า!"

อสูรน้ำเงินร้องอุทาน

"สัตว์อสูรมาแล้ว! เตรียมรับมือ"

อสูรเขียวร้องตะโกนดังลั่น ทำให้อสูรน้ำเงินเลิกสนใจเผ่าเซียน
เหยียบฟ้า ลูกสมุนคนหนึ่งเล็งหอกไปยังร่างของไร้เงาที่วิ่งอยู่ด้านหน้าสุด
ก่อนจะขว้างไปอย่างรวดเร็ว

วูบๆ! ไร้เงาเคลื่อนไหวหลบโดยไม่ได้ลำบากมากนัก แต่มันก็พอจะ
ทำให้คนขว้างและอสูรเขียวตะลึง ไร้เงาวิ่งเข้ามาใกล้กลุ่มของอสูรเขียว
แล้วมันก็ตัดสินใจขว้างไข่ออกไปใบหนึ่ง โดยมีเป้าหมายที่ผู้เล่นที่ขว้าง
หอกใส่มัน

ผู้เล่นรีบเคลื่อนร่างหลบทำให้ไข่แตกบนพื้นดิน ไร้เงาถือโอกาส
เคลื่อนร่างผ่านเข้าไปในกลุ่ม อสูรเขียวไม่สามารถโจมตีมันได้ เพราะระยะ
ห่างจากตัวเขามีมากเกินไป ชั่วร้ายเขายังต้องรับมือกับสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์
จำนวนมากที่ไล่ตามหลังไอ้ตัวเล็กมา ไร้เงาเคลื่อนผ่านกลุ่มของกิลด์มังกร
เพลิงอย่างรวดเร็ว มันใช้เวลาไม่ถึงห้าวินาทีก็ด้วยซ้ำ

ตูม! ฝูงสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์บุกเข้าปะทะกับผู้เล่นกิลด์มังกรเพลิง
อย่างดุเดือด กลิ่นไข่ที่แตกบนพื้นดินทำให้พวกสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์โกรธมาก
และถือว่าคนกลุ่มนี้ทำลายไข่ของพวกเขา

แม้จะมีสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์มากกว่าห้าสิบตัวต่อสู้กับกิลด์มังกรเพลิง
แต่ก็มีอีกหลายสิบตัวมุ่งหน้าไล่ตามไร้เงาต่อไป

ไร้เงาใช้ข่าวก้าวพริบตาทิ้งห่างสัตว์อสูรออกไปอีกเล็กน้อย การที่

มันเลี้ยงไข่ไว้บนหัวและถือไข่ไว้บนเท้าอีกหนึ่งใบ ทำให้ความเร็วในการวิ่งของมันช้ากว่าปกติ เป็นเหตุให้สัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ไล่ตามมันมาได้อย่างกระชั้นชิด

ไร่เงาที่กำลังคิดหาเส้นทางหนี มองไปเห็นร่างเงาหนึ่งที่หนีอยู่ด้านหน้า มันจึงใช้ย่างก้าวพริบตาวิ่งเข้าไปตีคู่

"เฮ้!"

เฒ่าฟ้าพื้นร้องอุทานด้วยน้ำเสียงตกใจ เพราะอยู่ๆ ไข่ตัวเล็กที่วิ่งนำหน้าสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ กลับวิ่งคู่กับตัวเอง

"เอ็งเป็นใคร เอ็งมาได้ไงวะ" เฒ่าฟ้าพื้นถามเสียงสูง

ไร่เงายิ้มเห็นพื้นขาว ก่อนจะโยนไข่ในมืออีกใบออกไป เฒ่าฟ้าพื้นลืมหัดจึงเผลอรับไข่มาไว้ในมือแบบงงๆ

"อ้ากกก! ไช้วู" เฒ่าฟ้าพื้นกรี๊ดร้อง

"เอ็งเอามาให้ข้าทำไมยยะ!"

เฒ่าฟ้าพื้นหันไปโวยวายกับไร่เงา แต่ไม่ทันเสียแล้ว เพราะมันใช้ย่างก้าวพริบตาทะยานออกห่างไปพร้อมกับไข่บนหัวอีกหนึ่งลูก

เฒ่าฟ้าพื้นเห็นสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ฝูงใหญ่ไล่ตามมาติดๆ ก็ทำอะไรไม่ถูก ถ้าหยุดจะตกอยู่ในวงล้อมงูเหย้ายักษ์ แต่ถ้าทิ้งไข่ ตัวเองจะอยู่ในฐานะผู้ทำลายไข่ และจะถูกสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์แค้นบุกเข้าโจมตี ที่เฒ่าฟ้าพื้นทำได้ในปัจจุบันคือ อุ้มไข่และวิ่งไล่ตามไร่เงาไป

ภายในหลุม เสียงปะทะกันดังเล็ดลอดมาจนถึงที่นี่

"ค่านบนน่าจะตะลุมบอนกันแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"จากที่ได้ยินเสียง คงเป็นการต่อสู้ที่รุนแรงมากๆ"

อู่เงินสันนิษฐาน

"ไม่รู้ก็ลองมั่งกรูเพื่องหรือเชื่อเนี่ย ที่เลือกต่อสู้แบบตะลุมบอน แทนที่จะสู้พลางหนีพลาง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ถ้าสู้แบบนี้ คนที่จะเดินทางที่หลังอย่างพวกเราก็สบายเลยสินะ"

อู่เงินกล่าวยิ้มๆ

"พวกเขาอาจจะตัดสินใจเปิดทางให้พวกที่ยังมาไม่ถึงก็ได้ อย่าลืมนสิกลุ่มของพวกเขามีคนตายเพราะระเบิดกันหลายคน"

นางซากล่าวแทรก

"แล้วเราควรจะออกเดินทางเมื่อไร บอส" อุ๋เงินถาม

"คงต้องรออีกสักพัก" นางซาตอบ

"ทำไมเราไม่ชิงเดินทางในตอนนี้เลย" อุ๋เงินถามต่อ

"เราเดินทางไม่ได้นะสิ ถ้าเราเดินทางก็ต้องผ่านสนามรบ และถ้าพวกเขายังสู้กันไม่เสร็จ พวกเราก็จะติดร่างแหเข้าไปด้วย ไม่เป็นผลดีต่อพวกเราเลย" นางซาตอบ

"บอส คิดว่าใครชนะ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันหน้ามาถาม

"กองกำลังของกิลด์มังกรเพลิงกลุ่มย่อยนี้มีเกือบสี่สิบคน แต่กองทัพสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ก็มีไม่น้อย ผลลัพธ์คงมีการตายเกิดขึ้น แต่ต่างฝ่ายก็ได้รับบาดเจ็บและแยกย้ายกันไป" นางซาตอบ

"แบบนี้ พอถึงเวลาพวกเราออกเดินทาง ก็ต้องปะทะกับพวกสัตว์อสูรอยู่ดี"

อุ๋เงินกล่าวแทรกขึ้น

"เวลาสัตว์อสูรบาดเจ็บมันจะไม่ไล่ตาม เราสามารถใช้ความเร็วผ่านไปได้"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเอ่ยปากตอบแทนนางซา

บนสนามรบระหว่างกิลด์มังกรเพลิงกับฝูงสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ที่ปะทะกันอย่างดุเดือด ทุกอย่างเป็นเหมือนที่นางซากับพวกคาดการณ์ไว้

ด้วยระดับ 69 ของอสูรเขียวและอสูรน้ำเงิน ทำให้กิลด์มังกรเพลิงไม่ได้เสียเปรียบมากนัก แม้จะมีผู้เล่นจำนวนน้อยกว่าสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ แต่ด้วยร่างกายอันใหญ่โตของสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ มันก็เป็นไปไม่ได้เช่นกัน ที่อสูรเขียวกับอสูรน้ำเงินจะสามารถช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มที่พลาดทำได้ทุกคน แม้พวกเขาสองคนจะฆ่าสัตว์อสูรสูงเหย้ายักษ์ไปหลายตัวแล้ว แต่ลูกสมุนของพวกเขาก็ตายไปหลายคนเช่นกัน มันทำให้ทั้งสองหงุดหงิดมาก

การสังเอยของอสูรเขียวไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะทุกคน

กำลังหลงอยู่ในวงล้อมของสัศวอสุรสูงเห่ายักษ์ ลำตัวของพวกมันเหมือนกำแพงกันขวางไว้ ทำให้ทุกคนมองไม่เห็นกันและกัน

เมื่อลูกสมุนถอยไม่ได้ ลูกพี่อย่างอสุรเชียวกับอสุรน้ำเงินก็ต้องลุยอย่างเดียว ทั้งสองใช้ทักษะในคัมภีร์ระดับสูงโจมตีต่อเนื่อง เพื่อเปิดทางและลดการสูญเสียให้แก่สมาชิกในกิลด์

ด้านเผ่าฟ้าพื้นเห็นไร้เงาทั้งห่างออกไปไกล ตัวเองจึงจำเป็นต้องเลือกใช้ทักษะวิชาตัวเบาหนีไล่ตามไปให้เร็วที่สุด จนถึงกลุ่มสัศวอสุรสูงเห่ายักษ์ฝูงใหญ่ที่ไล่ตามหลังมา

ปกติถ้าวิ่งไล่กันในที่ราบเป็นระยะทางไกลๆ ทั้งไร้เงาและเผ่าฟ้าพื้นคงต้องตกอยู่ในวงล้อมแล้ว แต่เมื่อไล่กันในป่าที่มีต้นไม้จำนวนมาก จึงทำให้มีโอกาสนหนีรอดมากขึ้น

เกือบห้านาที ในที่สุดทั้งสองก็หนีพ้น ไร้เงากับเผ่าฟ้าพื้นพากันนอนหายใจหอบได้ต้นไม้ต้นหนึ่ง โดยข้างๆ ของทั้งสองมีไข่ของสัศวอสุรสูงเห่ายักษ์วางอยู่ด้วย เผ่าฟ้าพื้นมองดูไร้เงาอนาทำพุงป่องๆ บนพื้น

"โอ้หนู เอ็งเป็นสัศวอสุรของใครวะ"

เผ่าฟ้าพื้นเอ่ยปากถามขึ้นมาคือๆ เพราะปกติแล้ว ถ้าไม่ใช่สัศวอสุรเลี้ยง คงมีการรายงานในหัวของตัวเองแล้ว แต่ถ้าคิดว่าเป็นบอสของเกม มันก็คงไม่วิ่งหนีสัศวอสุรสูงเห่ายักษ์แบบนี้

ไร้เงาไม่ได้สนใจเผ่าฟ้าพื้น มันอุ้มไข่ข้างๆ ขึ้นมาและใช้หัวโขกคังโป๊ก เมื่อเกิดรอยร้าวมันก็จัดการใช้ปากเจาะเข้าไป และยกไข่ขึ้นดูคึกคักอย่างมีความสุข

"กินแบบนี้เลยหรือพะ" เผ่าฟ้าพื้นรำพึง

อูม! เสียงระเบิดต้นไม้มาจากที่ไกลๆ ทำให้เผ่าฟ้าพื้นสะดุ้ง

"ฉิบหายละ! โอ้พวกฝูงสูงเห่ายักษ์ยังไล่ตามมาอีกหรือเนี่ย"

เผ่าฟ้าพื้นกล่าวจบก็ได้กลิ่นควาไพล่ยคลบอบอวลไปทั่วบริเวณ ทำให้เผ่าฟ้าพื้นรู้ว่าปัญหามันมาจากที่ไหน และทำไมสัศวอสุรสูงเห่ายักษ์ถึงยังตามมาถูทาง

เผ่าฟ้าพื้นหันขวับไปมองไร้เงาอีกครั้ง แต่ก็ไม่เห็นมันแล้ว เผ่าฟ้าพื้นพบเพียงรูบนพื้นดินเท่านั้น

"โอ้ฉิบหาย! หนีไปก็ไม่ยอมบอก"

เฉมาฟ้าพื้นลูกพรวดพราดขึ้นยืน และเคลื่อนร่างไปยังรูปนพื้น
"เอ็งมันใจค่า ชุครูหนีไปคนเดียวได้ไงพะ น่าจะชุครูเมื่อข้าหน่อย"
เฉมาฟ้าพื้นกล่าวจบก็เผลอแน่นหันไปอีกทาง โดยตั้งใจไว้บนพื้นและ
หวังว่าสัตว์อสูรพอได้ไข่จะไม่ไล่ล่าตัวเองอีก
ไร้เงามุคกลับมาโผล่ยังห้องใต้ดินอีกครั้ง ทุกคนต่างมองดูทองที่
นูนออกมาของมัน
"ไร้เงาแอบไปกินอะไรมาเนีย" อุ๋เงินเอ่ยปากถาม
"คงเป็นสมุนไพรไค้พื้นดินแถวนี้"
เทพกระบี่ไร้สำนึกคอบแทน เพราะมันคุสมเหตุสมผลที่สุด
ไร้เงาหวานนอน ก่อนจะเดินควมเคี่ยมไปหาหมสมบ และล้มตัวลง
นอนหลับอย่างมีความสุข

เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง

ในที่สุดเสียงปะทะกันเหนือห้องใต้ดินก็สงบลง ฉางซาจึงออกไปด้าน
นอกและใช้ทักษะดวงตาเวหามองสำรวจ ก่อนจะลงมาด้านล่าง
"เป็นไงบ้างบอส" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม
"ผลลัพธ์เป็นไปตามคาดหมาย มีล้มตายและบาดเจ็บกันทั้งสอง
ฝ่าย" ฉางซาตอบ
"งั้นเราจะต้องออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้สินะ"
เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น ฉางซาพยักหน้ากล่าวว่า
"นี่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดแล้ว เราจะข้ามผ่านรังของสัตว์อสูร
งูเห่ายักษ์ให้เร็วที่สุด"

ฉางซาหันไปสั่งเหล่าสมุนให้เตรียมพร้อม แต่ไร้เงามาสะกิดที่ขาของ
เขา พร้อมกับชี้นิ้วเท้ามาที่นิ้วมือของเขา ฉางซาเข้าใจความคิดของมันจึง
พยักหน้าและส่งไร้เงาเข้าไปไว้ในแหวน เช่นเดียวกับสมุนตัวอื่นๆ รวมถึง
ขอมบี้แมนด้วย

"การเดินทางผ่านรังงูเห่ายักษ์ ให้เพียงผู้เล่นน่าจะสะดวกกว่า"
ฉางซากล่าวขึ้น ซึ่งสองหนุ่มก็เห็นคิด้วย
เมื่อโผล่ขึ้นมาบนพื้นดิน ฉางซาก็เคลื่อนร่างนำทุกคนไป เขาสามารถ
กำหนดทิศทางเคลื่อนที่ได้อย่างแม่นยำ เพราะใช้ทักษะดวงตาเวหานำทาง

นั่นเอง

นางซาไม่สนใจสูรเขียวจะยังแอบจับตาดูพวกเขาไหม เพราะยังใส่อสูรเขียวกับพวกก็ไม่มีความที่จะเคลื่อนไหวกองกำลังตามมาได้ในตอนนี้อสูรเขียวที่ผู้เล่นในกลุ่มที่ตายไปยังไม่ฟื้นคืนกลับมา

บนพื้นที่ร้างของสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์ ซากสัตว์อสูรที่ตายไปเป็นจำนวนมากทำให้การเดินทางของนางซากับพวกปลอดภัยยิ่งขึ้นหลายระดับ นางซาพาเทพกระบี่ไร้สำนึกกับอุ้งเงินเคลื่อนร่างผ่านรังสัตว์อสูรไปอย่างรวดเร็ว รังสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์มีความกว้างถึงห้ากิโลเมตร จึงใช้เวลาอยู่ไม่น้อยที่จะข้ามผ่านไป

เผ่าฟ้าพื้นที่วังย้อนกลับมา เมื่อใช้ทักษะสำรวจตรวจพบการเคลื่อนไหวของผู้เล่นกลุ่มหนึ่งอยู่ห่างจากตัวเองออกไปเกือบหนึ่งกิโลเมตร แม้เผ่าฟ้าพื้นที่วังยังไม่ออกคนกลุ่มนี้เป็นใคร แต่ด้วยประสบการณ์อันโชกโชน เผ่าฟ้าพื้นที่วังคิดว่าการจะเดินทางผ่านรังสัตว์อสูรให้ปลอดภัยนั้นต้องไปในช่วงเวลานี้ถึงจะปลอดภัยที่สุด เผ่าฟ้าพื้นที่วังก็ไม่รอช้ารีบเคลื่อนร่างเข้าสู่อาณาเขตรังสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์ในทันที

รังสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์

นางซาไม่ได้ใช้ชีวิตัวเบาถึงขีดสุด เพราะถ้าทำเช่นนั้นสองเบ้ที่อยู่ข้างหลังจะตามไม่ทัน นางซาเรียกใช้ทักษะนี้วสายฟ้าทำหน้าที่เคลียร์เส้นทาง เพราะมันเป็นท่าที่ใช้ง่ายและรวดเร็ว การโจมตีในระยะ 100 เมตรตามกำลังของทักษะเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องกินทรูซาลาเปาเพิ่ม

อูมๆ! เสียงระเบิดร่างสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์ตัวแล้วตัวเล่า พวกมันไม่ได้มีโอกาสต่อสู้กับนางซาสักนิด ทุกตัวล้วนตายเพียงแค่อับ นางซาไม่ได้เร่งรีบนัก จึงทำการเก็บเงินและสิ่งของที่ตีไปด้วย

เผ่าฟ้าพื้นที่ไล่ตามหลังมาไม่กล้าเข้าไปประชิด เพราะตัวเองไม่รู้ค่าน้ำเป็นใครกันแน่ ยิ่งปัจจุบันอยู่ในรังสัตว์อสูรรูเห่ายักษ์ มีอันตรายรอบด้าน ควรตั้งสติระวังตัวเองดีกว่า

กิลด์มังกรเพลิง

อสูรเขียวกับอสูรน้ำเงินสีหน้าไม่ค่อยดีนัก การต่อสู้เมื่อครู่เสียคนไป

ถึงสิบแปดคน รางวัลที่ได้จากการฆ่าสัตว์อสูรมันไม่คุ้มสักนิด

"ก่อนสัตว์อสูรจะบุก ฉันเห็นไอ้แก่ของกิลด์เขียนเหยียบฟ้า ไม่รู้เป็นฝีมือของมันหรือเปล่า" อสูรน้ำเงินกล่าวขึ้น

"ไม่ใช่หรอก ฉันจำไอ้เปียกที่วิ่งถือไข่ได้สิ" อสูรเขียวกล่าวขึ้น

"ไอ้เปียกถือไข่"

อสูรน้ำเงินทวนความคิด ไม่นานภาพของไร่เงาก็ปรากฏขึ้นมาในสมอง

"แล้วไง นายรู้ว่ามันมาจากไหนหรือ" อสูรน้ำเงินถาม

"ไอ้! มันเป็นสัตว์อสูรเลี้ยงของกลุ่มคนที่เล่นงานอสูรฟ้าจนสะบักสะบอมยังงี้ละ"

อสูรเขียวตอบ ทำให้อสูรน้ำเงินตาเบิกโต

"นายแน่ใจนะ" อสูรน้ำเงินถามซ้ำ

"ฉันเฝ้าติดตามพวกมันตลอด ทำไมฉันจะจำมันไม่ได้"

อสูรเขียวกล่าวเสียงเรียบ อสูรน้ำเงินนั่งคิดอยู่นานก็สายหน้ากล่าว่า

"ฉันว่าไม่ใช่การกระทำของพวกมันหรอก"

"ทำไมนายคิดแบบนั้น ทั้งๆ ที่ฉันจำไอ้เปียกนั้นได้ และมันเป็นคนพาสัตว์อสูรมาหาพวกเรา" อสูรเขียวถาม

"เพราะการตัดสินใจมาที่นี่ มันเป็นการตัดสินใจของพวกเราเอง ยังงี้ละ แถมมันเป็นสัตว์อสูรจะวางแผนได้ไง ถ้ามันทำได้ มันก็เป็นคนในร่างสัตว์อสูรแล้ว"

อสูรน้ำเงินกล่าวด้วยเหตุผล ทำให้อสูรเขียวอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะพยักหน้ากล่าวว่า

"นายพูดถูกต้อง บางทีไอ้เปียกนั้นคงหนีสัตว์อสูรมาทางพวกเราโดยบังเอิญ"

"สิ่งที่เราน่าจะมั่นใจได้อย่างหนึ่งก็คือ ถ้าไอ้เปียกนั้นยังอยู่ที่นี้ กลุ่มของมันก็น่าจะยังอยู่ใกล้ๆ บริเวณนี้เช่นกัน"

อสูรน้ำเงินกล่าวขึ้น

"แ่แล้ว! พวกมันอาจจะถือโอกาสตอนนี้ข้ามรั้วสัตว์อสูรไป"

อสูรเขียวไม่รอช้ารีบทะยานขึ้นไปบนต้นไม้สูง ก่อนจะหยิบกล้องส่องทางไกลออกมา

"กลุ่มฝุ่น"

อสูรเขียวกล่าวขึ้นเบาๆ ก่อนจะลคกล้องส่งทางไกลลง

"บัคซบ! พวกมันฉวยโอกาสที่สัตว์อสูรรูแห่ยักษ์บาคเจ็บ บุกผ่าน
ไปจริงๆ"

อสูรเขียวคำราม ก่อนจะเหินร่างลงมาด้านล่าง